

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

ΕΤΟΣ 12

ΑΡΙΘ.

593

TITAN

Τὰ καλύτερα γυναικεία
ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ
υποδήματα έτοιμα και επί πα-
ραγγελία.

Αιόλου 94

Τηλέφωνον 23.484

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΡΟΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

Η νέα επιστήμη απέδειξε ότι εκα-
τομμύρια μικρών μορίων επικαλύ-
πτουν την επιφάνειαν των οδόντων
και προκαλούν το κίτρινο χρώμα αυτών,
το οποίο καμία συνήθης οδοντό-
κρεμα δεν μπορεί να εξαλείψει. Δι-
αυτό «συνιστάμεν την ΚΟΛΥΝΟΣ»
επί ξηρής γλώσσας. Με το πρώτο
βουρτσισμα τα δόντια σας γίνονται
άπιστευτος λευκά και σιελικά τα δέ-
οντα σας ξεγυμνώνονται τελείως.
Τ' αποτελέσματα της ΚΟΛΥΝΟΣ
απεικονίζονται εις δύο παραστάσεις:
Πρώτον: η ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμ-
βάνει τα καλύτερα άνιχνισμένα
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΥΠΛΟΥ - 8 - ΑΘΗΝΑΙ

παρά της επιστήμης συστατικά του
καθαρισματος και σιελβόματος.
Δευτερον: η ΚΟΛΥΝΟΣ δεν χρη-
σιμοποιεί παρά συστατικά πρώτης
ποιότητας μη λαμβάνουσα υπ' όψιν
την τιμήν αυτών.
Χρησιμοποιήσατε τώρα αυτή τη
νέα μέθοδο ή οποία καθιστά τόσο
γρήγορα γυαλιστερά τα θαμνά και
αποχρωματισμένα δόντια

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΕΡΓΑΣΙΑ
ΕΡΜΟΥ 3
Συντάκτης
Τηλ. 2057

ΠΡΟΣΟΧΗ

Το 'Ινδικόν Έλαιον ΤΡΙΧΟ-ΦΟΙΝΙΣ, έγκερκρμένο
Υπουργείου Υγιεινής, είνε το μόνον αβλαβές φάρμα-
καί το όποιον μεταβάλλει φυσιολογικός τας λευκαί-
χας εις το προηγούμενον χρώμα αυτών, εσθλόν μέλο-
στανόν, δίδει νέαν ζωήν εις αυτός ως και σιελβόμα-
τον. Τό ως άνω 'Ινδικόν Έλαιον, λόγω των φυτικών
αποβλήτων τελείως και έντός μικρού χρονικού διαστή-
ματος, άποβάλλει τας λοιπάς παθήσεις του δέρματος
κεφαλής, αναπτύσσων άλματωδώς την τριχοφυΐαν.
Πωλήσεις και πληροφoρίες παρά των Γενικών Άντι-
φ. Φωτισμός και Ο. Γ. Βεινόγλου έν 'Αθήναις άδός Πει-
ρας Πειραιώς Μακράς Στοάς 42 και έν Θεσσαλονίκη
Οδού 1.
Επίσης και παρά τω Ιατρού κ. Α. Χατζαρόπου, Άντι-
78, Καλλιθέας, και παρά τη φαρμακαποθήκη Γ. Καρα-
Πειραιώς 18.

ΟΤΑΝ

θέλετε να πωλήσετε οιονδήποτε κόσμημά σας
**ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΓΟΡΑΣ
ΣΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ**
32-ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ-32
Οά το έκτίμησή και θά το άγοράση
ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ ΑΝΩΤΕΡΑΙ ΟΛΟΙ

11 Ιουλίου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1945

Η ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

Η μεταφορά της Βουλής. Η ιστορία της...μακαρίτισσας. Τα πρώτα μαθήματα του κοινοβουλευτισμού. Η αιώνια καθαρεύου-
σα. Τριχούτης και Δηλ. γιάννης. Η πτώχευσις και έ Σουρής. Τα δύο ήμων. Το έλέθριον 97. Όταν έ...πράττων πράττη!
Κοινοβουλευτικές λογομαχίες. Ο Κέντες και έ μύτος του, κτλ.

Ένα γεγονός κοντεύει να μείνει άπαρατήρητο και άσχολίστο: «Ο-
τι ή παλαιά Βουλή άδειάσε, ότι μεταφέρθη στή 'Ανάτορα. Ένας άνθρ-
πος τού λαού, όστω, περνώντας προχθές έθαλε το έπίγραμμα του σ'
αυτή τη μετακόμωσι:
— Καταλαβαίνεις, ρε Μιχάλη, γέμισε από λόγια, δέ χορούσε πιά...
Και πήγανε σέ μεγαλειότητα.
Και τώρα; Τώρα ή παλαιά Βουλή θά γίνη μουσείο. Άλλά τά πατώ-
ματα, όι τοίχοι, τά ταβάνια, τά θεώρεϊα, όι διάδρομοι, θά διατηρούν
— δα μουσείο κ' άν γίνη — την πολιτικήν ιστορία τριών τετάρτων
αίώνας. Ό,τι μουσείο και να γίνη, άδύνατον να σήση με τά νέα έν-
διαφέροντα, που θά περιλάβη, αυτήν την ιστορία. Έκει μέσα, έδιδάχθη
ή έλληνική ζούγλα να υποβάλη τις αναγκές της σε κάποιους, κανόνες
και κάποια συνήθη. Έκει μέσα, κάτω από την αυστηρή πει-
θαρχία τού άγγλομαθημένου Τριχούτη, που τράβηξε, σχεδόν διά της
βίαις, τó έλληνικό κράτος από τη βαρβαρότητα, σε κάποια περίοδο πο-
λιτισμού, έπλησαν όι Έλληνες τά πρώτα μαθήματα κοινοβουλευτικού
παιδι: Έμαθαν να μιλούν. Άκόμα έχουν στή μάτια τους, τά έπίζοντα
αυτά της έποχής εκείνης, την αυ-
στηρή μογγολική φάτσα του, με τά
μεγάλα καλλάρια μέχρις αυτιών, με τά
γαυροπούστακα που τοίττεσαν έπάνω
στή παρειά, σαρκωδή χείλη, που κα-
νείς ποτέ δεν τά είχε ιδή να γελούν.
Άκόμα θυμούνται το θωρό του βρος
και την άκαμψη καθαρεύουσα, που π-
σός της μαθητής έκιναν έως έσχα-
των δ κ. Ν. Λεβίδης, μέχρι και της...
δυνατός άνδρα: «Έβγαίνονώ τη Βου-
λή, έπ' τη ύπαιτη ταύτη τιμή, ής ήξιώ-
σι με!... Έκει μέσα άντήχησαν τά
πρώτα ηρώματα πολιτικής σοβαρό-
τητας, άνεξαρτησίας απέναντι της Αύλης και συγκροτήσεως έντιμου
κράτους. Έκει τó χαριώσαντο άγγελμα, ότι ή Έλλάς άποτούσε στόλο
από πείρα θοορητά. Έκει τó ύψηλό σπ'ητό «Η Έλλάς προφύσσεται να
ζήση και θά ζήση». Έκει όμως και ή φοβερή άγγελία της πρώτης
μες κρατικής πτωχεύσεως, που την όποιαν ό άέμνηστος Σουρής έγρα-
σε τó περίφημο τετράστιχο:

«Έν μ'α νικηί και μόνη
Αντιστάσεως μη ούσης
Έσοίξε την κανονάρα
Ο Χαρλάος Μπουρδούσης».

Αλλά ποίος δέ θυμάται και τόν αντίποδά του, που στέκει σήμερα
μακροχρόνιο στή προαύλ'η της παλαιάς Βουλής; — Αλήθεια, τί θά
γίνουν τώρα όι δύο αυτοί άνδράκιτες; Θα μέ-
νουν εκεί άπ' έξω, ξεκάρφωτοι, να κυττάζον-
ται σάν τά κακόδια και να διακονίζουν την ά-
χαία διάστασι; — τó Δηλιγιάννη; Ποίος δεν
θυμάται τó λυγρό άνάστημά του, τó ψηλό του
σταυτή καπέλλο, ή ισχυρά ρενδιγζότα του, σαρ-
κη-σφυική στη μέση, και τó αλάνο τριαντά-
φυλλο στη μπουτονιέρα του, τις περίφημες φα-
βορίτες του, ό,τι άτέλεσε, τέλος πάντων, έπ'
έτη πολλά τó άνεξάντλητο ύλικό του γελιογραφ-
ικού κονδύλιού τού θέμιον Άννίνου; Έκει μέ-
σα, στήν παλαιά Βουλή, άνεπτύχθη ή δογματική
ζωοφιλία της άντιθέσεώς του με τόν Τριχούτη,
που σινοημάτετο σ' αυτή την έκπληκτική δήλωσι
τού Δηλιγιάννη:

— Τό πρόγραμμα ήμών; Τό πρόγραμμα ή-
μών σπρίσταται εις την άρνησιν τού προγραμ-
ματος ήμών!
Αίς ήμών, τó ένα με ήτα και τó άλλο με ή
φύλον. Καί αυτό ήταν όλο: Να χαλάη ό,τι έ-
φτιαξε ό Τριχούτης. Έκει μέσα ήκούσθη τó άγ-
γέλιον τού πολέμου τού έννενηταεπτά, της φο-
βεράς ήττης και της άσκήν π'α καταπληκτικής
δικαιοσύνης της από τόν Δηλιγιάννη, ό οποίος
έπ'ε τόν πρωτακτιστον αυτό γαλιματία:

— Όταν ό πράττων πράττη τó πραττόμενον κατ' ανάγκην, ή εύθύνη
τού πραττόμενου δεν βαρύνει τόν πράττοντα, διότι τó πραττόμενον έ-
πράχθη κατ' ανάγκην!

Έκει μέσα ήγόρευε, έπ' δεκαέξ ώρες, για να πείση την πλειοψηφία,
ότι δεν έφταιγε, καθόλου για τόν πόλεμο που αυτός ήθέλησε και υπέ-
γραψε! Όταν, κάποια στιγμή, ό Θεοτόκης τόν πλησίασε, σε μιιά δια-
κοπή, π'από τó προσεδείκ, για να τού πη:

— Δεν νομίζετε, κ'ατε πρόεδρε, ότι είνε περιττόν ν' άγορεύετε έπ'
ένός γεγονότος, διά τó όποιον ευθύνόμεθα πάντες;

Κ' ό Θεοτόκης τó έλεγε από λεπτότητα, γιατί δεν είχε καμιά πραγ-
ματική εύθύνη — ό Δηλιγιάννης πούχε κ'αίει τόν πόλεμο και ήταν ή-
ευθύνης γ' αυτόν, τού άτήνησε με στόμα γεμάτο:

— Πάντες, πάντες, πάντες, φίλτατε, πλ'ην έμού!

Έκει μέσα είχαν έπ' χρόνια διακρίση ή φοβερή λογαζήν μεταξύ
αυτού και τού Τριχούτη. Η άντίθεσις όμως είχε άρχισέ έξω από τή
Βουλή κ' έξω από την πολιτική, όπως μου διηγήθηκε κάποτε ό άεί-
μνηστος Καλαποθάκης: Ο Δηλιγιάννης, μόλις είχε γυρίσει από τó Παρίσι, όπου

ήτανε πρεσβευτής της Έλλάδος, έπρό-
κειτο να πάρη την άδελφή τού Τριχού-
τη, τή Σοφία. Έπληγανε ταπεινά στή
σπίτι τού Τριχούτη. Καί τού άρεσε να
κάθεται σε μιιά βενετσιάνικη, κομιστή
πολυθρόνα. Ένα βράδυ, που μιλούσε
μόνος με τή Σοφία, άρχισε να παραιου-
νέται και στή τέλος ή πολυθρόνα ήθε-
λε άνάποδα και σφοδρώτησε κάτω. Από
κείνη τη στιγμή δέ μπορούσε να γίνη
π'αυτή λόγος για τó γάμο. Η Σοφία ή-
ταν άδύνατον να τόν πείσει στή σοβαρά

ήθελε ψυχρότης. Καί ή ψυχρότης έγινε διάστασι και μ'αυτή αιτίαν
στήν πολιτική. Στά προσπάθεια της παλαιάς αυτής Βουλής, τέλος έφ'εσε
ό Δηλιγιάννης, κάτω από τó μαχαίρι δολοφονίας, ύπεραστών την ά-
έμποροσέα τού κράτους, απέναντι της καρτοπαλαικής κομίστης που
φορούσε στάς Άθ'ιναις. Κ' από μέσα από την σάβαννα της Βουλής
αυτής τόν έκπνέσαν, άφ'ου παρήλασε εύπρος από τó φέρετρό του διέ-
κλση ή Έλλάς.

Και ποίος δέ θυμάται άπ'αυτά την περίοδο που έπικρατούσε, με την
αύστηλη κυριαρχία τού Καραούλου πολιτικού, τού κόντες Θεοτόκη;
Ποίος δεν θυμάται την άμεμπτη ζωοφιλία, τόν έκφραστικό μύτο —
ό Άννινος τόν είχε γελιογραφηί άπάντα από πεταχόσες φροές —
τό ύψηλό άνάστημα και την κομψότητα τού δανδή; Άνέβαινε στή δι-
μα πάντοτε γαντοσορευμένος. Έβγαζε τά γάντια του, άνοιγό-αγό-
α και μιλούσε, με τή βασική ραφή του, μετακινώντας ένα-ένα τά λόγια του.

Τι έκτενοβολία άπογορευτική! Έφ'αυσε να τή μιιά νύχτα, ότι καθεστώς
αυταίος και ποικίλος. Καί μια άλλη
νύχτα, ότι τά μερικά κράτη δεν είνε
δυσίαμα — τó αντίθετο από τó κοι-
νοτικό «Η Έλλάς προφύσσεται να
ζήση και θά ζήση». Οι π'αράφημα
«Ιάπωνες» με τόν Γούναρη, τó Ρέ-
πουλη και τόν Πρωταπατάδην, τόν
πολεμοφώνον ανασταμένα και έτοιμα-
ζαν, χωρίς να τó καταλαβαίνουν, την
επανάστασι τού 1909. Μια νύχτα μιιά
ροικέττα εξαγορευμένης διαδύσεως
τοποθέσε τά π'αυτά της Βουλής. Μια
άλλη νύχτα ό έξωπαλαιός έτοιμ-
δέσμοις έβγαίνα στή Ρουδί. Η πο-
γή τού Β-νέβ'οι, με τó γενικό και
τά γυαλίνα, διαγράφεται στόν ορί-
ζοντα. Σέ λίγο ή λαμπή, όξεια ραφή
του άντηχεί από τó όθ'μα, γυμνάζη
πανότατα δόξασι. Ο παλαιόκοι-
μισμός στέκει δεξιά του, άποσπ-
τεθημένος και άριστέρα του μια νέα

ΣΕΝΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Δουκός και με ταχὺ βήμα πλησίασε κατόπιν στην εξώπορτα τοῦ μεγάρου του. Ἐνα κουδούνισμα νευρικό ἀντήχησε... Ὁ θυρωρὸς τῆς ἀνοίξε. Ὁ δούξ, λαχταρισμένος, ἔτρεξε ὡς τὸ κεφαλόσκυλο νὰ τὴν υποδεχθῇ... Καὶ σὲ λίγο τὴν ὤδηγεσε, κρατώντας τὴν μισοαγκαλιασμένη, στὸ κατάφωτο σαλόνι, ψιθυρίζοντας τῆς τραφερά στὸ αὐτί :

— Ἀργήσε νάρθης, μικρούλα μου Ὁρτάνς !... Δὲν ἔχεις πόσο ἀνησυχούσα, πόσο ἀγωνιούσα, περιμένοντάς σε !...

Ἡ Ὁρτάνς ἔβγαλε τὸν πέπλο της. Ὁ δούξ ντὲ Ζωρὲς τὴ βοήθησε νὰ βγάλῃ καὶ τὸ ἐπαναφόρει της. Καὶ τότε ἔλαμψε σ' ὅλη τὴν καλλονὴ τοῦ λιγροῦ σώμα της, τὸ νεανικό πρόσωπό της καὶ τὰ ὑπερκαλὰ ὀφθαλμοῦ μάτια της !...

Σὰν διπρασμένος ὁ δούξ, ἔσκιψε καὶ τὴ φίλησε. Κατόπιν τὴν ὤδηγεσε σ' ἕνα τραπέζι με πλούσια φαγητά, δυνὸν ἀδειανὲς καρέκλες τοὺς περιμένασαν...

—Ναί, ἄργησα νάρθω, ἀγαπημένε μου ! τοῦ εἶπε ἐπιτέλους ἔκείνη, καθίζοντας καὶ προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ. Μὲ βλέπεις ταραγμένη καὶ χλωμή, ἔ ; ... Κι' ὅμως, ἔχω δικὸν νὰ εἶμαι ἔτσι !... Σκέψου διότι τὸ μεσημέρι μούλεγε ὁ ἄνδρας μου διότι χθὲς κάρηκαν στὴν καριανόλα σαραντατρία ἀριστοκρατικά κεφάλια !...

Κι' ἄλλα τόσα σχεδὸν πρόκειται νὰ κοποῦν αὐριο !

Ὁ δούξ ντὲ Ζωρὲς κούνησε ἀνυπόμονα τοὺς ὤμους του κι' εἶπε, διακόπτοντάς τιν :

—Ἦσυχασε, καλὴ μου Ὁρτάνς !... Διόξῃ ἀπὸ τὸ μυαλό σου τὰ πένθημα λόγια τοῦ συζύγου σου κι' ἀφοσίωσον στὴν ἀγάπη μας.

—Μὰ πῶς ν' ἀφοσιωθῶ, καλὲ μου ; τὸν διέκοψε κι' ἔκείνη μὲ τὴ σειρά της, ἐνὸς τὰ λόγια της ἔβγαζαν τρεμουλιαστά ἀπὸ τὰ χεῖλιά της. Πῶς νὰ χαρῶ ἔνοιαστη τὴν ἀγάπη μας, ἔσο σκέπτομαι καὶ τρέμω ; ... Εἶσαι δούξ... Εἶσαι καὶ σὺ ἀριστοκράτης... Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή κινδυνεύεις νὰ συλληφθῇς ἀπὸ τοὺς ἀμυδ'ιφους ἐπαναστάτες, καὶ νὰ δηλητηριάζῃς στὴ λαμπατόμο !... Καὶ ἔχεις...

Ἐδῶ ἡ φωνὴ της ἐκουρντίστηκε ὁλόκληρη ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς ἀγωνίας. Καὶ μὲ προσπάθεια ὁλοφάνερη, κατόρθωσε νὰ τραυλίσῃ :

—...ἔχεις διότι ὁ ἄνδρας μου πρότεινε τὴ σύλληψή σου στὴν «Ἐπιτροπὴ τῆς Κοινῆς Σωτηρίας» ; ... Κι' ὅτι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θάρθουν νὰ σὲ συλλάβουν ; ... Ὁ, τρέξ', ἀγαπημένε μου, φύγε... φύγε, ὅσο εἶναι καιρὸς ἀκόμα !...

Ὅποτε μὰ ξαφνοῦ ἀπὸ τὸ γαῖλιο κι' ἀσπρηρὰ ὁμοῦρο πρόσωπο τοῦ δούξ, γιὰ τὸν ἐρχομὸν τοῦ ἀντιπάλου τοῦ δούξ, ὅσο εἶχε συγκινήσει πρὶν ὁ ἔρωτας... Ὅσο εἶχε γλυκὰ ταραχθῇ πρὶν μὲ τὸν ἐρχομὸ τῆς ἀγαπημένης του, τόσο τώρα ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὸν προσεχὲς ἐρχομὸ τοῦ κινδύνου καὶ τοῦ θανάτου...

Κι' ἀποκρίθηκε :

—Ὁρτάνς, ἐγὼ εἶμαι αὐτὸς πὺν πρέπει νὰ συστήσω σὲ σένα νὰ φύγῃς !... Θὰ κινδυνεύσῃς ἀσκόπα, μένοντας ἐδῶ ἀπὸψε. Τὴ σύλληψή μου τὴν ἔχω, γιὰτί ἔχω πόσο με μισεῖ ὁ σὺζυγός σου !... Ἐχει ἀπὸ καιρὸ ὑποψίασθῃ τὴν ἀγάπη μας, Ὁρτάνς... Ἀπ' τὸν καιρὸ ἀκόμα πὺν σὲ προέβλεπε καὶ σὲ πάντρεψα μαζί του, γλυκεῖά μου Ὁρτάνς...

Ἐνας λυγρὸς σπάραιξε τὰ στήθη τῆς νεαρῆς γυναίκας. Σήκωσε τὰ δακρυβόρετα ὄφθαλμα μάτια της καὶ κτύπησε μ' ἔκφραση θεατρικῆς λατρείας τὸ σόβαρὸ τώρα καὶ σχεδὸν στυγνὸ πρόσωπο τοῦ δούξ ντὲ Ζωρὲς.

Ἦταν ἔτοιμη νὰ τὸν παρακινήσῃ τὴν τύχη του, γιὰ νὰ φύγῃ καὶ νὰ σωθῇ ἑαυτὴς... Μὰ ἔκείνος, μαντεύοντας τὴν πρόθεσίν της, τὴν ἀνάγκασε νὰ σιωπήσῃ μὲ μὴν τὸν χειρονομία. Καὶ μὲ πένθημα, μελαγχολικὴ φωνή, ἔξακολούθησε :

—Γλυκεῖά μου Ὁρτάνς, εἶνε ἔννοχη ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα !... Τόσο ὀφθαλμὸν, ὅσο ἐνοχη εἶνε ἀκριβῶς !... Μοῦ χάρισε ἀνεκδοκίμα ἀπολαύσεις, ἐνοχες κι' ἐκείνες, δυστυχῶς !... Καὶ γι' αὐτὸ ἀπέλασα — σὰν τίμιος ἄνδρας καὶ καλὸς χριστιανὸς — νὰ τὴς πληρώσω τὸ ἴδιο μὴν τὸ αἷμα !...

Ἡ Ὁρτάνς ἀνατρίχιασε στὰ ἀπαισία κι' ἀποροδοκίμα αὐτὰ λόγια τοῦ δούξ καὶ τινάχτηκε ὀρθή. Κιτρίνισε σὰν λεμόνι καὶ τὰ χεῖρά της καὶ πῆγαν νὰ ψιθυρίσουν...

Μὰ ὁ δούξ τὴν ἀνάγκασε ἤρεμα νὰ ξανακαθίσῃ καὶ συνέχισεν :

—Μικρούλα μου, ἐσὺ δὲν φταῖς καθόλου σ' αὐτὸ ! Σ' ἔφεραν ἐν τὰ κτήματά μου στὴν ὑπηρεσία μου, πρὸ πέντε χρόνων, ἀπὸ τῆς κι' ἀμύθητῃ ἀπὸ κόσμου... Ἡ ὁμορφιά σου ἡ ὑπερκαλὴ καὶ ἡ ἀναισθησία σου ἀνάγκασαν φλόγες μῶθου στὴν ἀχρεία ψυχὴ μου... Καὶ, ἡρεμῶς, ἐμπόρεσες ν' ἀντιταθῇς στὴν τεχνικὴ πολιούρα μου... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἐρωμένη μου, ἀγαπημένη μου μικρούλα... Καὶ μὲ τὸ πέπλο μου, καίρου, διὰν ἡ σχέσης μας ἡ ἐνοχες θὰ γινόντουσαν πὰ φαφῆ... κανα κι' ἄλλη ἀτιμία !... Σεγέλασα τὸν λαμπρὸ ἐκείνο νῆα, τὸν κόμο μου, σὲ προέβλεπε καὶ σὲ...πέντρεψα μαζί του !... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἀργήσε νὰ νοιώσῃς τὴν ἀτιμία μου... Μὰ ἦταν ἀργά γιὰ νὰ σὲ ἔξῃ, γιὰτί εἶχε ἀρχίσει νὰ σὲ λατρεύῃ σὰν εἰδωλόλατρη !... Τὸ μὴ ὅμως ἐναντίον μου ἀναγῇ καὶ γιγαντωθῇ μεσὰ στὴν ψυχὴ μου. Σ' ἀποροδοκίμα ὅμως νὰ κἀνῃ ἕνας ἀπλὸς ὑποκόμος, ἐναντίον ἑνὸς πρῶτου μωρισταῦ καὶ δούξ ;

Ἡ Ὁρτάνς ἀνατρίχιασε στὰ ἀπαισία κι' ἀποροδοκίμα αὐτὰ λόγια τοῦ δούξ καὶ τινάχτηκε ὀρθή. Κιτρίνισε σὰν λεμόνι καὶ τὰ χεῖρά της καὶ πῆγαν νὰ ψιθυρίσουν...

Μὰ ὁ δούξ τὴν ἀνάγκασε ἤρεμα νὰ ξανακαθίσῃ καὶ συνέχισεν :

—Μικρούλα μου, ἐσὺ δὲν φταῖς καθόλου σ' αὐτὸ ! Σ' ἔφεραν ἐν τὰ κτήματά μου στὴν ὑπηρεσία μου, πρὸ πέντε χρόνων, ἀπὸ τῆς κι' ἀμύθητῃ ἀπὸ κόσμου... Ἡ ὁμορφιά σου ἡ ὑπερκαλὴ καὶ ἡ ἀναισθησία σου ἀνάγκασαν φλόγες μῶθου στὴν ἀχρεία ψυχὴ μου... Καὶ, ἡρεμῶς, ἐμπόρεσες ν' ἀντιταθῇς στὴν τεχνικὴ πολιούρα μου... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἐρωμένη μου, ἀγαπημένη μου μικρούλα... Καὶ μὲ τὸ πέπλο μου, καίρου, διὰν ἡ σχέσης μας ἡ ἐνοχες θὰ γινόντουσαν πὰ φαφῆ... κανα κι' ἄλλη ἀτιμία !... Σεγέλασα τὸν λαμπρὸ ἐκείνο νῆα, τὸν κόμο μου, σὲ προέβλεπε καὶ σὲ...πέντρεψα μαζί του !... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἀργήσε νὰ νοιώσῃς τὴν ἀτιμία μου... Μὰ ἦταν ἀργά γιὰ νὰ σὲ ἔξῃ, γιὰτί εἶχε ἀρχίσει νὰ σὲ λατρεύῃ σὰν εἰδωλόλατρη !... Τὸ μὴ ὅμως ἐναντίον μου ἀναγῇ καὶ γιγαντωθῇ μεσὰ στὴν ψυχὴ μου. Σ' ἀποροδοκίμα ὅμως νὰ κἀνῃ ἕνας ἀπλὸς ὑποκόμος, ἐναντίον ἑνὸς πρῶτου μωρισταῦ καὶ δούξ ;

Ἡ Ὁρτάνς ἀνατρίχιασε στὰ ἀπαισία κι' ἀποροδοκίμα αὐτὰ λόγια τοῦ δούξ καὶ τινάχτηκε ὀρθή. Κιτρίνισε σὰν λεμόνι καὶ τὰ χεῖρά της καὶ πῆγαν νὰ ψιθυρίσουν...

Μὰ ὁ δούξ τὴν ἀνάγκασε ἤρεμα νὰ ξανακαθίσῃ καὶ συνέχισεν :

—Μικρούλα μου, ἐσὺ δὲν φταῖς καθόλου σ' αὐτὸ ! Σ' ἔφεραν ἐν τὰ κτήματά μου στὴν ὑπηρεσία μου, πρὸ πέντε χρόνων, ἀπὸ τῆς κι' ἀμύθητῃ ἀπὸ κόσμου... Ἡ ὁμορφιά σου ἡ ὑπερκαλὴ καὶ ἡ ἀναισθησία σου ἀνάγκασαν φλόγες μῶθου στὴν ἀχρεία ψυχὴ μου... Καὶ, ἡρεμῶς, ἐμπόρεσες ν' ἀντιταθῇς στὴν τεχνικὴ πολιούρα μου... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἐρωμένη μου, ἀγαπημένη μου μικρούλα... Καὶ μὲ τὸ πέπλο μου, καίρου, διὰν ἡ σχέσης μας ἡ ἐνοχες θὰ γινόντουσαν πὰ φαφῆ... κανα κι' ἄλλη ἀτιμία !... Σεγέλασα τὸν λαμπρὸ ἐκείνο νῆα, τὸν κόμο μου, σὲ προέβλεπε καὶ σὲ...πέντρεψα μαζί του !... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἀργήσε νὰ νοιώσῃς τὴν ἀτιμία μου... Μὰ ἦταν ἀργά γιὰ νὰ σὲ ἔξῃ, γιὰτί εἶχε ἀρχίσει νὰ σὲ λατρεύῃ σὰν εἰδωλόλατρη !... Τὸ μὴ ὅμως ἐναντίον μου ἀναγῇ καὶ γιγαντωθῇ μεσὰ στὴν ψυχὴ μου. Σ' ἀποροδοκίμα ὅμως νὰ κἀνῃ ἕνας ἀπλὸς ὑποκόμος, ἐναντίον ἑνὸς πρῶτου μωρισταῦ καὶ δούξ ;

Ἡ Ὁρτάνς ἀνατρίχιασε στὰ ἀπαισία κι' ἀποροδοκίμα αὐτὰ λόγια τοῦ δούξ καὶ τινάχτηκε ὀρθή. Κιτρίνισε σὰν λεμόνι καὶ τὰ χεῖρά της καὶ πῆγαν νὰ ψιθυρίσουν...

Μὰ ὁ δούξ τὴν ἀνάγκασε ἤρεμα νὰ ξανακαθίσῃ καὶ συνέχισεν :

—Μικρούλα μου, ἐσὺ δὲν φταῖς καθόλου σ' αὐτὸ ! Σ' ἔφεραν ἐν τὰ κτήματά μου στὴν ὑπηρεσία μου, πρὸ πέντε χρόνων, ἀπὸ τῆς κι' ἀμύθητῃ ἀπὸ κόσμου... Ἡ ὁμορφιά σου ἡ ὑπερκαλὴ καὶ ἡ ἀναισθησία σου ἀνάγκασαν φλόγες μῶθου στὴν ἀχρεία ψυχὴ μου... Καὶ, ἡρεμῶς, ἐμπόρεσες ν' ἀντιταθῇς στὴν τεχνικὴ πολιούρα μου... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἐρωμένη μου, ἀγαπημένη μου μικρούλα... Καὶ μὲ τὸ πέπλο μου, καίρου, διὰν ἡ σχέσης μας ἡ ἐνοχες θὰ γινόντουσαν πὰ φαφῆ... κανα κι' ἄλλη ἀτιμία !... Σεγέλασα τὸν λαμπρὸ ἐκείνο νῆα, τὸν κόμο μου, σὲ προέβλεπε καὶ σὲ...πέντρεψα μαζί του !... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἀργήσε νὰ νοιώσῃς τὴν ἀτιμία μου... Μὰ ἦταν ἀργά γιὰ νὰ σὲ ἔξῃ, γιὰτί εἶχε ἀρχίσει νὰ σὲ λατρεύῃ σὰν εἰδωλόλατρη !... Τὸ μὴ ὅμως ἐναντίον μου ἀναγῇ καὶ γιγαντωθῇ μεσὰ στὴν ψυχὴ μου. Σ' ἀποροδοκίμα ὅμως νὰ κἀνῃ ἕνας ἀπλὸς ὑποκόμος, ἐναντίον ἑνὸς πρῶτου μωρισταῦ καὶ δούξ ;

Ἡ Ὁρτάνς ἀνατρίχιασε στὰ ἀπαισία κι' ἀποροδοκίμα αὐτὰ λόγια τοῦ δούξ καὶ τινάχτηκε ὀρθή. Κιτρίνισε σὰν λεμόνι καὶ τὰ χεῖρά της καὶ πῆγαν νὰ ψιθυρίσουν...

Μὰ ὁ δούξ τὴν ἀνάγκασε ἤρεμα νὰ ξανακαθίσῃ καὶ συνέχισεν :

—Μικρούλα μου, ἐσὺ δὲν φταῖς καθόλου σ' αὐτὸ ! Σ' ἔφεραν ἐν τὰ κτήματά μου στὴν ὑπηρεσία μου, πρὸ πέντε χρόνων, ἀπὸ τῆς κι' ἀμύθητῃ ἀπὸ κόσμου... Ἡ ὁμορφιά σου ἡ ὑπερκαλὴ καὶ ἡ ἀναισθησία σου ἀνάγκασαν φλόγες μῶθου στὴν ἀχρεία ψυχὴ μου... Καὶ, ἡρεμῶς, ἐμπόρεσες ν' ἀντιταθῇς στὴν τεχνικὴ πολιούρα μου... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἐρωμένη μου, ἀγαπημένη μου μικρούλα... Καὶ μὲ τὸ πέπλο μου, καίρου, διὰν ἡ σχέσης μας ἡ ἐνοχες θὰ γινόντουσαν πὰ φαφῆ... κανα κι' ἄλλη ἀτιμία !... Σεγέλασα τὸν λαμπρὸ ἐκείνο νῆα, τὸν κόμο μου, σὲ προέβλεπε καὶ σὲ...πέντρεψα μαζί του !... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἀργήσε νὰ νοιώσῃς τὴν ἀτιμία μου... Μὰ ἦταν ἀργά γιὰ νὰ σὲ ἔξῃ, γιὰτί εἶχε ἀρχίσει νὰ σὲ λατρεύῃ σὰν εἰδωλόλατρη !... Τὸ μὴ ὅμως ἐναντίον μου ἀναγῇ καὶ γιγαντωθῇ μεσὰ στὴν ψυχὴ μου. Σ' ἀποροδοκίμα ὅμως νὰ κἀνῃ ἕνας ἀπλὸς ὑποκόμος, ἐναντίον ἑνὸς πρῶτου μωρισταῦ καὶ δούξ ;

Ἡ Ὁρτάνς ἀνατρίχιασε στὰ ἀπαισία κι' ἀποροδοκίμα αὐτὰ λόγια τοῦ δούξ καὶ τινάχτηκε ὀρθή. Κιτρίνισε σὰν λεμόνι καὶ τὰ χεῖρά της καὶ πῆγαν νὰ ψιθυρίσουν...

Μὰ ὁ δούξ τὴν ἀνάγκασε ἤρεμα νὰ ξανακαθίσῃ καὶ συνέχισεν :

—Μικρούλα μου, ἐσὺ δὲν φταῖς καθόλου σ' αὐτὸ ! Σ' ἔφεραν ἐν τὰ κτήματά μου στὴν ὑπηρεσία μου, πρὸ πέντε χρόνων, ἀπὸ τῆς κι' ἀμύθητῃ ἀπὸ κόσμου... Ἡ ὁμορφιά σου ἡ ὑπερκαλὴ καὶ ἡ ἀναισθησία σου ἀνάγκασαν φλόγες μῶθου στὴν ἀχρεία ψυχὴ μου... Καὶ, ἡρεμῶς, ἐμπόρεσες ν' ἀντιταθῇς στὴν τεχνικὴ πολιούρα μου... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἐρωμένη μου, ἀγαπημένη μου μικρούλα... Καὶ μὲ τὸ πέπλο μου, καίρου, διὰν ἡ σχέσης μας ἡ ἐνοχες θὰ γινόντουσαν πὰ φαφῆ... κανα κι' ἄλλη ἀτιμία !... Σεγέλασα τὸν λαμπρὸ ἐκείνο νῆα, τὸν κόμο μου, σὲ προέβλεπε καὶ σὲ...πέντρεψα μαζί του !... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἀργήσε νὰ νοιώσῃς τὴν ἀτιμία μου... Μὰ ἦταν ἀργά γιὰ νὰ σὲ ἔξῃ, γιὰτί εἶχε ἀρχίσει νὰ σὲ λατρεύῃ σὰν εἰδωλόλατρη !... Τὸ μὴ ὅμως ἐναντίον μου ἀναγῇ καὶ γιγαντωθῇ μεσὰ στὴν ψυχὴ μου. Σ' ἀποροδοκίμα ὅμως νὰ κἀνῃ ἕνας ἀπλὸς ὑποκόμος, ἐναντίον ἑνὸς πρῶτου μωρισταῦ καὶ δούξ ;

Ἡ Ὁρτάνς ἀνατρίχιασε στὰ ἀπαισία κι' ἀποροδοκίμα αὐτὰ λόγια τοῦ δούξ καὶ τινάχτηκε ὀρθή. Κιτρίνισε σὰν λεμόνι καὶ τὰ χεῖρά της καὶ πῆγαν νὰ ψιθυρίσουν...

Μὰ ὁ δούξ τὴν ἀνάγκασε ἤρεμα νὰ ξανακαθίσῃ καὶ συνέχισεν :

—Μικρούλα μου, ἐσὺ δὲν φταῖς καθόλου σ' αὐτὸ ! Σ' ἔφεραν ἐν τὰ κτήματά μου στὴν ὑπηρεσία μου, πρὸ πέντε χρόνων, ἀπὸ τῆς κι' ἀμύθητῃ ἀπὸ κόσμου... Ἡ ὁμορφιά σου ἡ ὑπερκαλὴ καὶ ἡ ἀναισθησία σου ἀνάγκασαν φλόγες μῶθου στὴν ἀχρεία ψυχὴ μου... Καὶ, ἡρεμῶς, ἐμπόρεσες ν' ἀντιταθῇς στὴν τεχνικὴ πολιούρα μου... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἐρωμένη μου, ἀγαπημένη μου μικρούλα... Καὶ μὲ τὸ πέπλο μου, καίρου, διὰν ἡ σχέσης μας ἡ ἐνοχες θὰ γινόντουσαν πὰ φαφῆ... κανα κι' ἄλλη ἀτιμία !... Σεγέλασα τὸν λαμπρὸ ἐκείνο νῆα, τὸν κόμο μου, σὲ προέβλεπε καὶ σὲ...πέντρεψα μαζί του !... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἀργήσε νὰ νοιώσῃς τὴν ἀτιμία μου... Μὰ ἦταν ἀργά γιὰ νὰ σὲ ἔξῃ, γιὰτί εἶχε ἀρχίσει νὰ σὲ λατρεύῃ σὰν εἰδωλόλατρη !... Τὸ μὴ ὅμως ἐναντίον μου ἀναγῇ καὶ γιγαντωθῇ μεσὰ στὴν ψυχὴ μου. Σ' ἀποροδοκίμα ὅμως νὰ κἀνῃ ἕνας ἀπλὸς ὑποκόμος, ἐναντίον ἑνὸς πρῶτου μωρισταῦ καὶ δούξ ;

Ἡ Ὁρτάνς ἀνατρίχιασε στὰ ἀπαισία κι' ἀποροδοκίμα αὐτὰ λόγια τοῦ δούξ καὶ τινάχτηκε ὀρθή. Κιτρίνισε σὰν λεμόνι καὶ τὰ χεῖρά της καὶ πῆγαν νὰ ψιθυρίσουν...

Μὰ ὁ δούξ τὴν ἀνάγκασε ἤρεμα νὰ ξανακαθίσῃ καὶ συνέχισεν :

—Μικρούλα μου, ἐσὺ δὲν φταῖς καθόλου σ' αὐτὸ ! Σ' ἔφεραν ἐν τὰ κτήματά μου στὴν ὑπηρεσία μου, πρὸ πέντε χρόνων, ἀπὸ τῆς κι' ἀμύθητῃ ἀπὸ κόσμου... Ἡ ὁμορφιά σου ἡ ὑπερκαλὴ καὶ ἡ ἀναισθησία σου ἀνάγκασαν φλόγες μῶθου στὴν ἀχρεία ψυχὴ μου... Καὶ, ἡρεμῶς, ἐμπόρεσες ν' ἀντιταθῇς στὴν τεχνικὴ πολιούρα μου... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἐρωμένη μου, ἀγαπημένη μου μικρούλα... Καὶ μὲ τὸ πέπλο μου, καίρου, διὰν ἡ σχέσης μας ἡ ἐνοχες θὰ γινόντουσαν πὰ φαφῆ... κανα κι' ἄλλη ἀτιμία !... Σεγέλασα τὸν λαμπρὸ ἐκείνο νῆα, τὸν κόμο μου, σὲ προέβλεπε καὶ σὲ...πέντρεψα μαζί του !... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἀργήσε νὰ νοιώσῃς τὴν ἀτιμία μου... Μὰ ἦταν ἀργά γιὰ νὰ σὲ ἔξῃ, γιὰτί εἶχε ἀρχίσει νὰ σὲ λατρεύῃ σὰν εἰδωλόλατρη !... Τὸ μὴ ὅμως ἐναντίον μου ἀναγῇ καὶ γιγαντωθῇ μεσὰ στὴν ψυχὴ μου. Σ' ἀποροδοκίμα ὅμως νὰ κἀνῃ ἕνας ἀπλὸς ὑποκόμος, ἐναντίον ἑνὸς πρῶτου μωρισταῦ καὶ δούξ ;

Ἡ Ὁρτάνς ἀνατρίχιασε στὰ ἀπαισία κι' ἀποροδοκίμα αὐτὰ λόγια τοῦ δούξ καὶ τινάχτηκε ὀρθή. Κιτρίνισε σὰν λεμόνι καὶ τὰ χεῖρά της καὶ πῆγαν νὰ ψιθυρίσουν...

Μὰ ὁ δούξ τὴν ἀνάγκασε ἤρεμα νὰ ξανακαθίσῃ καὶ συνέχισεν :

—Μικρούλα μου, ἐσὺ δὲν φταῖς καθόλου σ' αὐτὸ ! Σ' ἔφεραν ἐν τὰ κτήματά μου στὴν ὑπηρεσία μου, πρὸ πέντε χρόνων, ἀπὸ τῆς κι' ἀμύθητῃ ἀπὸ κόσμου... Ἡ ὁμορφιά σου ἡ ὑπερκαλὴ καὶ ἡ ἀναισθησία σου ἀνάγκασαν φλόγες μῶθου στὴν ἀχρεία ψυχὴ μου... Καὶ, ἡρεμῶς, ἐμπόρεσες ν' ἀντιταθῇς στὴν τεχνικὴ πολιούρα μου... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἐρωμένη μου, ἀγαπημένη μου μικρούλα... Καὶ μὲ τὸ πέπλο μου, καίρου, διὰν ἡ σχέσης μας ἡ ἐνοχες θὰ γινόντουσαν πὰ φαφῆ... κανα κι' ἄλλη ἀτιμία !... Σεγέλασα τὸν λαμπρὸ ἐκείνο νῆα, τὸν κόμο μου, σὲ προέβλεπε καὶ σὲ...πέντρεψα μαζί του !... Ἐγὼ, ἡρεμῶς, ἀργήσε νὰ νοιώσῃς τὴν ἀτιμία μου... Μὰ ἦταν ἀργά γιὰ νὰ σὲ ἔξῃ, γιὰτί εἶχε ἀρχίσει νὰ σὲ λατρεύῃ σὰν εἰδωλόλατρη !... Τὸ μὴ ὅμως ἐναντίον μου ἀναγῇ καὶ γιγαντωθῇ μεσὰ στὴν ψυχὴ μου. Σ' ἀποροδοκίμα ὅμως νὰ κἀνῃ ἕνας ἀπλὸς ὑποκόμος, ἐναντίον ἑνὸς πρῶτου μωρισταῦ καὶ δούξ ;

Ἡ Ὁρτάνς ἀνατρίχιασε στὰ ἀπαισία κι' ἀποροδοκίμα αὐτὰ λόγια τοῦ δούξ καὶ τινάχτηκε ὀρθή. Κιτρίνισε σὰν λεμόνι καὶ τὰ χεῖρά της καὶ πῆγαν νὰ ψιθυρίσουν...

Μὰ ὁ δούξ τὴν ἀνάγκασε ἤρεμα νὰ ξανακαθίσῃ καὶ συνέχισεν :

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ φάρσα τοῦ μαρκησίου ντὲ Λετοριέρ. Ὅπου δὲν δέχεται κανεὶς ν' ἀγοράσῃ πᾶμφθῃνα δέκα χρυσὰ λευδοβίκεια! Τὰ ἐπαγγέλλεται τοῦ... Ροῦμπενς. Μία δίκαιη ἀπάντησις τοῦ γωγράφου Καζανόβα. Ἡ καμπόυρα τοῦ στρατάρχου ντὲ Λουξεμπουργ. Τὰ κόκκινα γένεια τοῦ πρίγκηπος τῆς Ὁρλεάνης. Ἡ δηκτικὴ εἰρωνεία τοῦ. Πῶς τὴν ἔπαθε. Τὸ πάθημα ἐνὸς Ἀγγλοῦ ἀρχιδιακτοῦ, κτλ. κτλ.

Ὁ μαρκησὶς ντὲ Λετοριέρ, γνωστότατος γιὰ τὴς ἐξίαντες φάρσες του, ἔκανε κάποιο ἀπόγευμα τὸν περίπατό του συνοδείᾳ μὲ μερικὸς φίλους του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, δεύχοντας στοὺς φίλους τὸν δέκα χρυσὰ λευδοβίκεια, τοὺς εἶπε :

—Ἰδοὺ νομίσματα ἀξίας διακοσίων χρυσῶν φράγκων !... Ὅστόσο, ἂν θέλῃσιν νὰ τὰ πωλήσω, δὲν θὰ πιάσω ὅτε πέντε φράγκα !...

Καὶ πρὸς τὴν ὥρη ἀπορία τῶν φίλων του, πρόσθεσε :

—Στοματίζω ἕνα καλὸ γλέντι γι' αὐτὰ πὺν εἶπα !... Ἐπὶ μισὴ ὥρᾳ ἀκριβῶς θὰ ζητᾶν νὰ πωλήσω τὰ λευδοβίκεια στὸν κόσμον, ἀντὶ πέντε φράγκων, κι' ὅμως κανεὶς δὲν θὰ βρεθῇ νὰ τ' ἀγοράσῃ !...

Πραγματικά, τραβήχτηκε παράμερα κι' ἄρχισε νὰ προτείνῃ στοὺς διαβάτες τὴν ἐπιμεροδοστήτη αὐτὴ ἀγοραπωλησίᾳ. Ὅστόσο, ἂν καὶ πέσῃ ἡ μισὴ ὥρᾳ, τὰ χρυσὰ λευδοβίκεια ἔμεναν ἀπουλήτα : Τὰ θεωροῦσαν ὅλοι κἀλῃκα, σήμιανον τοὺς ὅμως τῶν κι' ἀπομακρυνόντουσαν ἀδιαφοροῦ, μὴ δεχόμενοι νὰ τ' ἀγοράσουν πᾶμφθῃνα καὶ νὰ κάνουν τὴν τῆχ τους !...

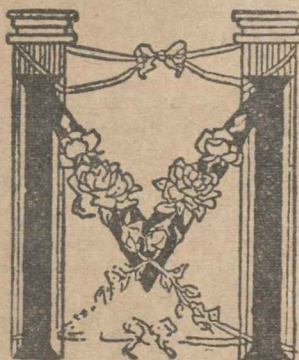
Ἡ φάρσα τοῦ μαρκησίου ντὲ Λετοριέρ. Ὅπου δὲν δέχεται κανεὶς ν' ἀγοράσῃ πᾶμφθῃνα δέκα χρυσὰ λευδοβίκεια! Τὰ ἐπαγγέλλεται τοῦ... Ροῦμπενς. Μία δίκαιη ἀπάντησις τοῦ γωγράφου Καζανόβα. Ἡ καμπόυρα τοῦ στρατάρχου ντὲ Λουξεμπουργ. Τὰ κόκκινα γένεια τοῦ πρίγκηπος τῆς Ὁρλεάνης. Ἡ δηκτικὴ εἰρωνεία τοῦ. Πῶς τὴν ἔπαθε. Τὸ πάθημα ἐνὸς Ἀγγλοῦ ἀρχιδιακτοῦ, κτλ. κτλ.

Ὁ μαρκησὶς ντὲ Λετοριέρ, γνωστότατος γιὰ τὴς ἐξίαντες φάρσες του, ἔκανε κάποιο ἀπόγευμα τὸν περίπατό του συνοδείᾳ μὲ μερικὸς φίλους του.

ΓΑΛΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΜΕ ΤΑ ΓΑΛΑΖΙΑ ΓΕΝΕΙΑ

(Ο θρύλος του περιφήμου κυανοπόγωνος)

ΙΑ φορά κι έναν καιρό, σε μια παραξέ-
νη επαρχία της Γαλλίας, ζούσε ένας πα-
ράξενος επίσης άρχοντας...

Είχε ο άρχοντας αυτός όρασα παλά-
τια στην πόλη, ώραιους πύργους στις έ-
ξοχες, σερόβια όλο από καθαρό μάλιαμα
κι' ασημί, και πλούτη άπειρα κι' άνε-
τηρία...

Αυστηρός όμως, ενώ τα μαλλιά του
ήσαν μαύρα, τα γένια του ήσαν κατα-
γάλαζα κι' αλλόκοτα... Κι' αυτά τον έ-
καναν τόσο άσχημον και τόσο τρομερόν,
ώστε όλες η κυρίες και η δεσποινίδες έ-
τρεμαν σάν άντικρυμά του και τον άνη-
δίασαν...

Μία μέρα, ο γαλαζογόνος αυτός άρ-
χοντας, καθώς διάβαινε από έναν δρόμο μέσα στην ολόχρονη θύμωξά
του, είδε δυό άρσένιατες κοπέλλες... Τόση ένταση δέ του έκανε η
άμορφη τους, ώστε άμέσως έπισκέφθηκε τη μητέρα τους και της έπι-
τησε τη μά της κόρη για γυναίκα...

Δέν τον έμελε ποιά θά τούδιναν. Έκείνες όμως, τρώμαξαν σάν άν-
τίκρυμά του, έκριναν με πιά χέρια τους τα μάτια τους για να μ' έλε-
πουν, κι' άντηνθραν ένιμονα την πρότασή του.

Κά δέν ήσαν μόνον τα γαλαζία γενεία του, που τις έτρέφεσαν...
Ήταν και η άπαισία γήμη, που κυκλοφορούσε παντού μυστικά εις βά-
ρος του: "Ότι δηλαδή, είχε την καρδιά τόσο σκληρή, ώστε δέν άγα-
πούσε καμιά ύπαρξη σάν κόσμο... Έπίσης, ότι είχε παντοειδή πολ-
λές φορές, κι' όμως κανέναν δέν ήξερε τί άπογινόταν κάθε φορά, η
προηγούμενη γυναίκα του!

Όσοσο, ο αλλόκοτος άρχοντας επέμεινε. Και σκέφθηκε πολύ σωστά,
τό έξης:

— Γυναίκες είνε... Τι θά κάνουν;... Θά τις καλέσω λοιπόν και
τις δυό νύμφων να δούν τα παλάτια και τους πύργους... Θά θάμνω-
θούν τότε τα μάτια τους, από τα πλούτη μου... Και κάποια από διατέ-
θα ξεχάσει το χρώμα των γενειών μου μπρος στους άτελείωτους θη-
σαυρούς μου.

Ήταν καλός ψυχολόγος, ο γαλαζογόνος αυτός άρχοντας. Και η
άπόδειξή είνε, ότι την επομένη ήμερα, κατά το μεσημέρι, γοητευμένη
από τα μυθικά έκείνα πλούτη ή μι-
κρότερη αδελφή, η Άννα, είπε στη μη-
τέρα της, στην αδελφή της και στις φί-
λες της:

— Θά δεχθώ την πρόταση του άρχον-
τα αυτού, ο οποίος μάς φιλοξενεί από τό
ποιά, με τόσο φιλοφροσύνη!... Είνε λι-
γυρά άσχημος θέαμα, να είνε και τόσο
βασιλικός!... "Όσο για τις προηγού-
μενες γυναίκες του, φαντάζομαι ότι θά
τον συγκατανεύουν οι έθλιοί του!... Και...
νά, θά τον ρωτήσω εγώ ή ίδια μηροστά
σας, για να δώμε τί θά μάς πη!

Πραγματικά, τη στιγμή εκείνη έμπα-
νε στην άθουσα ο άρχοντας, ο οποίος εί-
χε κατεβή πριν στά μαγειρεία του πύ-
ργου του, για να διατάξη την ετοιμασία
άφθόνων φαγητών για τους καλεσμένους
του. Τότε η Άννα, χαμογελώντας του
έλαυστικά, τον ρώτησε:

— Τι έγιναν η προηγούμενες γυναίκες
σας, άρχοντά μου;... "Αν μω άπτε την
αλήθεια, θά δεχθώ άμέσως να γίνω γυ-
ναίκα σας!

Ο γαλαζογόνος έροισε μία βαθεία και
παράξενη ματιά, στη θελκτική και θαρ-
ραλέα κοπέλλα που του μιλούσε έτσι. Και
με λαιχτάρα για την άμορφη της, άπο-
κρίθηκε:

— Μικρούλα μου, ήσαν όλες ψεύτρες
και προδότρες, η προηγούμενες γυναίκες
μου!... Με λένε πως έχω πέτρινη καρ-
διά!... "Όχι!... Έγινε πέτρινη η καρ-
διά μου απ' την άχαριστία και την άπι-
στία των συζύγων μου!... Μ' έπεισαν
για τα πλούτη μου, και έστρεψα με άπα-
τούσαν με τους δούλους μου!... Γι' αυτό
και εγώ, τις έδιωχνα έστερα, δίνοντάς
τους πολλά χρήματα!... Για να μην τις
βλέπω όμως έδω κι' άντικρυς έτοιμάθε
μέρα την ντροπή μου, τους έδινα τα χρή-
ματα με τον όρο να φύγουν μακριά!...
Γι' αυτό δέν τις είδε ποτέ κανένας!

Η εξέγερση φάνηκε σ' όλους ίκανο-

Τη στιγμή που ο βρυκόλακας σήκωσε το γιγαγάνι του για ν' ά-
ποκεφαλίστη την Άννα...

ποιητική... Η Άννα ύπλωσε τό μέτωπό της στά χείλη του. Και
φίλη των άφραδώνων τους δόθηκε άμέσως...

Δυό χρόνια πέρασαν απ' αυτήν την ήμερα των γάμων τους. Η
να, τίμια, καλόκαρδη και άθώα κοπέλλα, κέρδισε την άγάπη και
στηριχίδους συζύγου της... Ζούσε εύτυχισμένη μαζί του, παντρε-
μονάχα στην καλοσύνη του και παραβλέποντας τα γαλαζία του
και την άσχημά του...

Άλλά και ο άρχοντας αυτός, ζούσε εύτυχισμένος με την άγα-
θη γυναίκα του. Την άγαπούσε υψέλλα, την έκαίωσε, έδωσε άπα-
τούς άμέτρητους θησαυρούς του, και προσπάθησε πως να τον έρι-
στοίη και να την διασεδέσση...

Τέλος κάποιο πρωί, φάνηκε σκεπτικός και θλιμένος, πάλι
του, από την ήμερα των γάμων του, δείχνοντα φανερά και γρήγο-
ρα... Η Άννα παραεσμένη, τύλιξε τα άπαιρα μαλλιά της στά ίσους
και τον ρώτησε με τρυφερό ένδιαφέρον:

— Τι έχεις, καλέ μου, και είσαι τόσο σκεπτικός;... Τι σο σκέ-
φεται;... Έκείνες τότε στέναζε βαθεία και οι τοίχοι άντιλάμβαναν από το
ναγμό του. Τρομαγμένη η γυναίκα του, τον κάλεσε με κύριο
— Μη φοβάσαι, μικρούλα μου! της είπε με φωνή θλιμένη,
κουνσε να σου έμυστηρευσώ κάτι: Έγώ θά λείψω για μακριά, με-
σε ταξείδι!... Θά σου αφήσω τα κλειδιά των παλατιών μου, πύ-
ργων μου και των ύπογειων, στά όποια έχω τους θησαυρούς μου.

Παντού μπορείς να πηγαίνεις, για να διασκεδάσεις όσο θά λη-
ψής, μπορείς να ξεδεύεις δίχως λίπη, όλα χρήματα θέλεις!...
τά οικονομιάς, γιατί είνε άτελείωτα!... Μονάχα...
Έδώ, η φωνή του κάμπιασε και τό πρόσφατο τον έγινε πάλι
πό. Και σιγαλά μονομιούρισε:

— Μονάχα, πρόσθεσε να μην πατήσω τό πόδι σου, σάν έλ-
κεϊνόν ύπόγειο, που σπινδύει τόσες φορές!... Όχι και θά σου
τό κλειδί του!... Αυστηρός είνε μαγεμένο αυτό τό κλειδί και δέν
θά νά τό σέρνω μαζί μου στά ταξείδια μου!...

— Γιατί; τον διεκρίνε τρομαγμένη η Άννα.
— Γιατί άμα βγω από τό σύνταρο των κτημάτων μου τότε
κλειδί άρχίζει... άρχίζει και βγάξει... τόσο... άμα, όσα...
ρει και να με πιάξ!

Και κόβοντας άπότομα αυτήν την θλιβερή κι' αλλόκοτη
ο άρχοντας, πρόσθεσε διαστικά:

— Τέλος πάντων, μη ρωτάς
στέρα!... Είμαι καταρμένος με
μυρία!... Και είμαι επιπλέον
νόχα γιατί έχω έσένα για
μου!... Λαπόν, Άννα μου, πού
κλειδιά αυτά!... Πάρε μαζί
τό φορητό κλειδί... Πρόσεξε
χάσης!... Δέν διατρέχει κανέ-
δικο, όσο τό κρατάς στην παλά-
Κύτταζε μονάχα, μπρος άνδρες
αυτό τό ύπόγειο που σο έδει-
Τη φύσης θεμά κάποιον
να του έτοιμάσουν μία από τις
του άμαξες και ξεκινήσει για
νό ταξείδι του...

Πέρασαν είκοσι ήμερες. Η
έντοια μεταβολή είχε φανερά στα
και τη μεγαλύτερη αδελφή της,
της κρατή συντροφιά... Για να
μάλιστα τη θλίψη της με τον έναν έπαιση...
του συζύγου της, δαγώνοντας
σεις, ή όποιες δέν την παλά-
θμους.

Και τό χειρότερο απ' όλα
τη βασάνισε — τόσες ήμερες
μία άβάστακτη και πικρή γε-
γεια! Τι είχε μέσα, τό μυστή-
κεϊνο ύπόγειο!...

Άν ήταν άνδρας, η φωνή
ίσως νά άντεχε σάν περσιανή
ριεργείας!... Άλλά ήταν
γυναίκα!

Κι' ένα πρωί, κατέβηκε, έλ-
και άνοιξε τη μορφή παλαιά
πογείου, σκαρπώντας απ' την
μοίρα!

Κάτι τό τρομερό, αλλά κι
αίο συνέβη τότε: Στις πόδες
χλιασμένον εκείνον ύπογειο,
έξαπλωμένα — ολόγυμνα και
σύνθεσι φορητά — τά πτώμα-
δέκα ως δώδεκα γυναίκων,
ρειά μυρωδιά σαπιάς, ξεχρημα-
...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Διάφορα χρονιά νομίσματα, αξίας 500 άγγλικών λιρών, δρέθηκαν
μέσα στα δεκανίκια ενός άναψήρου ζητιάνου, ο οποίος πέθανε την πε-
ρασμένη έβδομάδα στην Κωνσταντινούπολη.

— Ένα Λονδρέζικο περιοδικό άναγράφει την έξης είδηση:
«Ο έλληνικής καταγωγής μίστερ Γλαύκος Παπανικολόπου-
λος από τό Πόντιο, της Αμερικανικής Πολιτείας Μίσιγκαν,
είνε έξω φρενών με τά παιδιά του, γιατί ένθαρρυνόμενα από τό
δάσκαλό τους, άποφάσισαν να περικόψουν τ' όνομά τους και
νά τό κάνουν Παπιάς».

— Ένα μεγάλο έμπορικό πλοίο κατασκευάστηκε τελευταίως στά
ναυπηγεία Ουόλβεντ, χωρίς να χρησιμοποιηθή γι' αυτό ούτε μία βίδα
ή ένα καρφί.

— Όλα τά εξαρτήματα του έν λόφου πλάου, καθώς και ο σκελετός
του, είνε συγκολλημένοι!

— Ένας άποικος Ίρλανδός, σάν Άγιο Πέτρο, της Φλωρίδας,
ίσχυρίζεται ότι έχει τον πό περιεργό σκύλο του κόσμου.

— Ο σκύλος αυτός άναρριχάται πάνω στα άποροφόρα δέντρα και
τρέφεται με καρπούς.

— Στο Σίτυ του Λονδίνου, άνω δνομάζεται τό κέντρον της Αγ-
γλικής πρωτεύουσας, δέν υπάρχουν δνείσια θεάματα.

— Η καρδιάς χρησιμοποιούνται ως νομίσματα από τους Ιθαγενείς
των νήσων Νικουαρά, σάν κόλλο της Βεγγάλης.

— Σε όλη την Βρετανική Αυτοκρατορία υπάρχουν 2.500 αεροδρό-
μια!

— Σε όλη την Βρετανική Αυτοκρατορία ύπαρ-
χουν 2.500 αεροδρόμια!

— Έδώ και 35 χρόνια κάποιος μίστερ Ντιν από
τό Ντάιμοντ Κόλντ, της Βιστώριας, ώδήγησε μία
μέρα τ' αλόγυ του σάν πεταλωτή. Όταν έφυγε δ-
μως έλησμήθηκε εκεί τό καμπίκι του.

— Τό περιεργό τώρα είνε ότι ο μικρός παρα-
γινός του πεταλωτή που έβριζε τό καμπίκι, βλέ-
ποντας ότι ή βέργα του ήταν από κλιματαιά, τη
φύττεινε.

— Σήμερα τό παιδί εκείνο είνε άνδρας 45 χρο-
νών και η κλιματαιά που φύτρωσε από τό ξεχα-
σμένο καμπίκι του Ντιν, άπλώνεται έπάνω από
την αλή του σπιτιού του σέ τριάντα-πέντε γνάρδες
μήκος!

— Μέσα σέ δέκα χρόνια σ' όλη την Μεγάλη
Βρετανία ο αριθμός των αλόγων έλαττώθηκε κατά
600.000.

— Τόν Μάιο του 1934 ο όλικός αριθμός των α-
λόγων κάθε ήλικίας και χρώματος ήταν 1.263.500.
Αντιθέτως τόν Ιούνιο του 1924 ήταν 1.892.205.

— Τό κνήγι του άσπάλχου σέ όλη την Άγγλία
άπασχολεί 20.000 άνθρώπους!

— Κατά μέσον όρον κάθε έδομάδα συλλαμβά-
νεται 300 άσπάλχες.

— Στη Ρηνανία κάνει χθυσές δουλειές ένα περι-
οδεύον σχολείο μαγειρείας.

— Αποτελείται από δυό φορητά αυτοκίνητα,
τά όποια είνε καταλλήλως διαρρυθμισμένα, τό ένα
σε κούβανα και τό άλλο σ' εστιατόριο.

— Στην Άγγλία υπάρχουν πολλά καταστήματα, τά όποια πουλούν
σέ άρρώστους 400 — 500 δδέλλες την έβδομάδα.

— Η δδέλλες αυτές εισάγονται απ' την Γαλλία και συλλαμβάνονται
στί ποτήρι κατά τόν έξή: περιεργό και πρακτικό τροφή.

— Είδικοι υαροάδες μπαίνουν έμπόλνται μέσα στό νερό, αφήνουν τις
δέλλες να προσκολληθούν έπάνω στά πόδια τους και κατόπιν τις συλ-
λαμβάνουν και τις ρίχνουν μέσα σέ μία γυάλα.

— Στο άνθοςίπο της Δενδροκαμψής Σχολής του Ουαυμένγκεν της
Ολλανδίας, ύπάρχει ένας γιγαντιαίος κήπος ύψους 2 1/2 μέτρων.

— Σέ όλο τόν κόσμο λειτουργούν 48.000.000 ραδιοφώνια.

— Από τόν αριθμό αυτόν πιά 20.750.000 ύπάρχουν της Ήνωμένες
Πολιτείες.

— Η Μεγάλη Βρετανία έρχεται δεύτερη με 6.780.569 και τρίτη
η Γερμανία με 6.142.921 ραδιοφώνια.

— Τό πολυπληθέστερο καπιάι άπάν, παρατηρήθηκε να πετάει έάν-
ω από τόν πόλι Μπουγκας, μία παράλω πύλη στην Μαύρη Θάλα-
σα.

— Τό καπιάι αυτό ύπερέβαινε τούς έκατό, προσεγγόντονταν δέ από
την Μαύρά Άσία και πήγαινε στη Ρωσία.

— Ένας μικροσκοπικός ηλεκτρικός μοτέρ, όχι μεγαλύτερος από τό
νύχι ενός άνθρώπου και τό όποιο τρέχει τό άπότομο κατασκευάστηκε
από τόν Έμμαουέλ Κάμν, έναν ρολογά της Νέας Υόρκης.

— Τό μοταράκι αυτό άποτελείται από 65 εξαρτήματα έπ
άν άπό τόν τά 50 είνε από χρυσάφι.

— Τό μικροσκοπικό αυτό μοτέρ λειτουργεί με μία μπα-
ταρία... τριών βόλτ!

και και δηλητηρίαζε όλον τόν άέρα... Κι' ένα παχύ στρώμα από αίμα,
μαύρο, αλλά παχύ και ξερό πιά σκεπάζε τό περισσότερο μέρος του
πλακοστρώτου, του άπαισιόν είνον ύπογειόν!

— Θεέ μου! σήκωζε τότε, άνατριχιασμένη και έξαλλη, η Άννα.
Θά είνε η προηγούμενες άπιστες γυναίκες του συζύγου μου!... Ψέμα-
ματα μου είπε ότι τις έδιωχνε!... Τις σκότωνε τις φτωχές, τις καμ-
μιάζε, τις...

— Ένας κρότος τρομερός και μία μυρουδιά θειαφιού, της έκοψε τη
λαλιά και την άνάσα... Ο πύργος σείστηκε συνθέμελα, και οι τοίχοι έ-
τρεξαν μ' ένα στρογγύλισμα φοβιστικό!

Και η Άννα, μισοπεθαμμένη άντίκρυσε άγριον και άπαισιον σάν
βρυκόλακα τόν συζύγο της, κι' πέφτη πιά της σάν απ' τόν δορημένο
αόανό και νά την πιάνη με λίσσα από τά μαλλιά της!

— Θεέ μου! ξαναμυριούρισε η φτωχή, μισοπεθαμμένη.

— Δέν σε γλιτώνει ο Θεός απ' τό γιγαγάνι μου, άθλεια! ούρλιασε
ο γαλαζογόνος. Μά δέν κατάλαβες τόσον καιρό, από τά άτελείωτα
πλούτη μου, ότι είμαι ένας βρυκόλακας;... Δέν ξέρεις, ότι για μένα
ούτε μυστικά ύπάρχουν, ούτε άποστάσεις;... Νόμιζες πως θά με ξεγε-
λάσης;

Και μονογελώντας πιο φοβερά, πρόσθεσε:

— Έτοιμάσου, άθλεια, να πιάς νά βής τις άλλες!... Έκείνες τις
έφαγε η άτμία τους με έσένα θά σε γάη η άντακαή σου και η περιέ-
ργιά σου!... Κρύμα που σ' είχα άγαπήσει κάλως!... Η άμορφη σου
είχε λησσει την πέτρινη καρδιά μου!... Μά τώρα που έμαθες τό φρι-
χτό μου μυστικό, τίποτα δέν σε γλιτώνει!... Ούτε ο ίδιος ο Θεός!

Απ' τη βλασφημία αυτή τό άποτροπαστικό βρυκόλακα, τράντα-
χηρε η πλάσι... Και ο "Υμνοτος, άργυσιμένος από μία τέτοια θρασύ-
τητα, συμμόνεσε την καλόκαρδη κοπέλλα, που τό μόνο άμάρτημά της
σάθηκε η έμφυτη στά γυναίκαία πάληματα του περι-
έργου...

Και τη στιγμή που ο βρυκόλακας σήκωνε τό γιγα-
γάνι του για ν' άποκεφαλίστη τη μισοκλόνητη Άννα,
διδ άνδρειο θεό σ' α λ τ ο ι έπαιτες φάνηκαν με γυ-
μνά σπαθιά, καθάλλωθες σέ φτερωτά άτια, στην έλ-
σοδο του ύπογειού...

Τρεμούλιασε στό άπροσδόκητο άντίκρυμά τους, ο
άπαισιος προσινογόνος... Τά σπαθιά τους είχαν στή
λαβή τους τό σχήμα του σταρού και ο βρυκόλακας —
σάν ν' άντίκρυσε τις φλόγες της Κολάσεως — πέταξε
ουρλιάζοντας τό γιγαγάνι του, και έκανε νά φύγην...

Μά οι έπαιτες με τ' αλόγα τους, τόν περιλάβαν
στην αλή... Και με τά κορπερά σπαθιά τους άνοιξαν
στό κορμί του δαδείες κι' άμέτρητες πληγές...

Κανονόγως ίσχυος τράνταξε τη γύ... Η Κόλασι
δέχθηκε στην άγκυλά της, τόν βρυκόλακα με τά γα-
λάζια γενεία... Ο πύργος του και οι θησαυροί του έ-
μειναν στην κατοχή της Άννας. Η άμορφη προηγού-
μενες γυναίκες του ένταφίστηκαν εύλαβικά...

Κι' από την ήμερα εκείνη, η Άννα έζησε εύτυχισμέ-
νη. Πάντρεψε την αδελφή της με τόν έναν έπαιση...
Παντρεύτηκε αυτή τόν άλλον... Και σκαρπώντας σέ
εισεργείες τά άφθονα έκείνα πλούτη που βόηρες, κα-
τώθησε νά ξεχαστή πολύ γρήγορα, σ' όλόκληρη την
περιφέρεια, η άπαισία μνήμη του πρώτου της συζύ-
γου!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

Τού τρομερού «Κυανοπόγωνος»!

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Δήλημα, τρέμα)

ΟΛΙΣ ο Ρέντζο Τορρέο γύρισε στο σπίτι του από το χορό, εκείνη την Κυριακή της Αποκριάς, δημέρωνε.

Το φως που στο δρόμο, είχε τη γλαυκή διαύγεια των νερών, μέσα στο ευρύχωρο σαλόνι που έβλεπε στην τζαμάη αλλη, παίρνε ανταύγειες γλωμές που δίνανε μιά αιμαίσιον όφι σ' όλα τα πράγματα.

Ο Ρέντζο κυττάχτηκε μέσα στον καθρέφτη, που έπαινε όλη την πλευρά ενός τοίχου, και τρώαξε σχεδόν. Είχε, σ' αλήθεια, το πρόσωπο πολύ ωχρό και πρασινωπό, ύστερα απ' εκείνη τη νύχτα του γλεντιού. Τα μάτια του ήτανε θαλά, τριγυρισμένα από έναν βαθύ κύκλο μελιτζάνι, τα χείλη του κενά, και το σώμα του φαινόταν εξαρθρωμένο, κάτω από τη λευκή φορεσιά του πιερότου. Από την ανησυχία που του προέκυψε η θέα του έαυτού του ή κινήσεις του ήταν, απότομες και χαλαρές, σαν των νευροσπαστών. Μιά ανατριχίλα φόβου, πέρασε σαν μιά σταγόνα υδραργύρου απ' όλη

τη σπονδυλική του στήλη. Για να μη βλέπη τα μούτρα του, ο Ρέντζο γύρισε τους ώμους του στον καθρέφτη, και τότε τα μάτια του έπεσαν σ' ένα γράμμα, που ήταν μέσα σ' έναν άσημενιο δίσκο, απάνω στο μεγάλο τραπέζι ρυθμού Αναγεννησεως. Τό πήρε, το γύρισε και το ξαναγύρισε από τη μία μεριά κι από την άλλη. Το χαρτί ήτανε χονδρό, λιγάκι και κιτρινωπό, σαν περγαμνή, και είχε μιά παράξενη μυρωδιά λάσπης και μαραμένων λουλουδιών, ανάμικτη με μούχλα. Έσχισε το φάκελλο και διάβασε:

«Αν ο Ρέντζο Τορρέο είνε σ' αλήθεια ο Δόν Ζοζινά Αναγεννημένος και δεν γνωρίζει το φρόδο του μυστηρίου, ως μάζη πώς αύριο Δευτέρα τα μεσάνυχτα, στην όδον Άγίας Ισαβέλλας, γονία δ' ου Άγίου Κοσμά, θα δόν τον περμένη ένα πρόσωπο με μάσκα, που έχει μεγάλη επιθυμία να μιλήσει μαζί του. Αν ο παραμικρός φόβος υπάρχει στην καρδιά του κι' η περιπέτεια τον τρομάζουν, ως μείνη στο σπίτι του».

Από κάτω δεν υπήρχε καμιά υπογραφή. Ο Ρέντζο διάβασε και ξαναδιάβασε το παράδοξο γράμμα, που προεξέυσε μέσα του μιά ανεξήγητη στενοχωρία. Έκείνο το ύφος, το αρχαϊκό και αγέρωχο!... Έπειτα, ο γραφικός χαρακτήρας ήταν σταθερός, αποφασιστικός και πρόδινε μιά καταγθόνια ιδιοτροπία. Το μελάνι φαινόταν παλιό, κιτρινισμένο, κι' η όψη της μούχλας γινόταν ολόένα πιδ βαρείας. Τέλος, ο Τορρέο έλασε την υπομονή του κι' απέφασε να φωνάξη τον υπηρέτη:

—Μανουήλ! Μανουήλ!

Κοιμημένος ακόμα και δένοντας την μπροστέλλα του, ο υπηρέτης παρουσιάστηκε.

—Κύριε...

—Ποιος έφερε αυτό το γράμμα;

—Ο Μανουήλ, σαν να μην καταλάβαινε τίποτα, έτραυλισε:

—Γράμμα;... Ποιό γράμμα;

—Ο Ρέντζο έλασε την υπομονή του και φώναξε:

—Ποιό άλλο γράμμα; Αυτό που ήταν εκεί μέσα στο δίσκο;

—Ο Μανουήλ δεν καταλάβαινε τίποτα. Είχε πειά ξυπνήσει

τώρα έντελως και κίτταζε με όρθανονικτα τα μάτια.

—Δεν ήταν κανένα γράμμα εκεί!

—Ο Ρέντζο έγινε έξω φρενών, και φώναξε παράφορα:

—Μη μου κάνεις τό βλάκα! Αφού το πήρα αυτή τη στιγμή.

—Δεν το έβλεπα εγώ... Ίσως ο θυρωρός.

—Φώναξε τον!

Στο δαμασκάδ ο Ρέντζο έκοβε βόλτες μέσα στο σαλόνι με

μεγάλη νευρικήτητα.

Τέλος ο θυρωρός μπήκε μέσα. Όταν άνοιξε η πόρτα της

σκάλας, ένα ρεύμα παγερού αέρος πέρασε μέσα στο δωμάτιο και κάτω σαν μιά μυρωδιά εγκαταλειμμένου σπιτιού

χτύπησε τον Ρέντζο.

Ο θυρωρός δεν ήξερε τίποτα, δεν είχε δη κανένα να φέρη

γράμμα για τον κύριο του.

—Δεν είνε δυνατόν, είπε, αφού έχω το κλειδί της οδού

πύρας, και ο Μανουήλ δεν βγήκε καθόλου έξω!...

Ο Ρέντζο, έμεινε μόνος με τον υπηρέτη, κι' αφού διάβασε

άλλη μιά φορά το γράμμα γύρισε και τον ρώτησε:

—Πού είνε η οδός Κοσμά;

—Ο υπηρέτης σκέφτηκε μιά στιγμή κι' ύστερα είπε:

—Η οδός Κοσμά;... Είνε μιά πάροδος, στο τέλος της οδού

Άγίας Ισαβέλλας, δεξιά καθώς πηγαίνετε... Είνε ακριβώς πέναντι στο Νεκροκομείο.

Για δεύτερη φορά, ο Ρέντζο Τορρέο, αισθάνθηκε μιά ανατριχίλα να περνά τη σπονδυλική του στήλη.

Αφού είδε πως δεν μπορούσε τίποτα να μάθ από τον υπηρέτη, για το γράμμα, μπήκε στο σπουδατήριο του. Η μαρμάρενη, ή τόσο φιλική, τόσο αγαπητή και άσημη, άσε, φορές, του φαινόταν τώρα εχθρική, κρύα και ξένη. Δεν θα μπορούσε να πη αν αυτό, όφειλεται στο θαμπό ακόμα φως της οδού, ή στην κούραση των ματιών του, μιά δια τα άπειρα, κεί μέσα φαινόταν σαν να χάναν αποσπασθή από τη θέση που κι' έμεναν μετέωρα στο κενόν. Νευρικός, παραμένος, με μιά δδωμιά ανακατεμένη με λίγο φόβο, ο Ρέντζο έπεσε απάνω μιά πέτσινη πολυθρόνα και με το γράμμα στο χέρι, άρχισε να πνεύμα του να περιπλανηθή σ' ένα λαβύρινθο συλλογισμών.

—Ποιά νάνε αυτή η άγνωστη;... Η μήπως είνε φάρμακον ενός φίλου;... Η παγίδα για σκοπό έκθιασμού;...

Σιγά-σιγά, η εικόνα τούσων περιπετειών, γοητευτική ή κινδύνων που είχαν γεμίσει τη ζωή του, άρχισαν να ξεθάβονται μπροστά του.

«Α! Η θεϊκές ώρες της Βενετίας, ή έκδρομές του με τη δολιά στο σελινόφως, με εκείνη τη σχεδόν όλη! Ιλάντ! Ιλάντ! Ιλάντ! Η ρωμαντικές ώρες στο Ρήνο, με τη χαριτωμένη Γκέρτλ Κλόντ, ή ξανθούλα Γερμανίδα τραγουδίστρια! Η περιπέτεια του σταύρου όπνευσις παραδείσιους του Παρισιού και του δινού, τα τρέλλα όρντια της Σεβίλλης!

Και όλη ή θαυμασία πομπή των ώραιων, έξυπνων, γαλανών, επιπολαίων και περιπαθών πλάσμάτων, που πέρασαν από το δρόμο της ζωής του, περνούσε τώρα μέσα από το νου σαν μιά πομπή φαντασμάτων.

Είχε περάσει τόσες και τόσες περιπέτειες, ώστε μιά άσπρη δεν θα σήμαινε τίποτα. Κι' όστόσο κάτι πιδ άσπρη, σιχαστικό, που ήταν σαν ένα προάγγειμα, μιά προειδοποίηση του μυστικού εκείνου κινδύνου, που μιά πληροφορεί για έναν έπικυρο κίνδυνο, έπνιγε το κούραίο του και τον έβγαζε με μονότονη έπιμονή.

Απ' όλες τις έρωτικές του περιπέτειες, τρεις, ή πιδ τραγικές, που ήταν σαν τρία δες στον κήπο της ζωής του, γύριζαν και τον γύριζαν στη μνήμη του. Κι' έβλεπε τη Μαρία, ή ένα στυλίο φυτεμένο στην καρδιά της Φλόρας Φλοριάν, απάνω σ' ένα κρεβάτι, περιμένη από λουλουδία και πεθαμμένη από λοχούρα. Ένεσι μορφής, ή Δαρδάρη, ή

πλήν πνιγμένη στα νερά του ποταμού σαν την Όφελια.

Με μιάν υπερτάτη προσπάθεια έδιωξε από τη σκέψη του αυτές τις σκιές και σπικόθηκε απάνω.

—Θά πάω! Θά πάω! Είπε με άποφαση.

Τό ρολόι το Μοναστηριού χτυπούσε μεσάνυχτα, ο Ρέντζο πού βάδιζε κιάλας στην όδον Άγίας Ισαβέλλας, μάζε ένα συναίσθημα κρύου, κρύου παγερού και ταραχένου.

Η νύχτα ήτανε ψυχρή, μιά γαλήνια και το φεγγάρι έλαμ

χλωμάδα ενός φαντάσματος. Ο μεγάλος δρόμος ήταν άσπρος.

Ο Τορρέο, καθώς προχωρούσε, δεν διέκρινε κανένα στο

νιά της οδού Άγίου Κοσμά και άναπνε με άνακούφια, π

έπεσε απ' τον ώμο του ένα μεγάλο βάρος. Ήταν μιά ελαφ

Και αντί να θυμώσει με τον όχληρό, που τούπαζε αυτό το

γινίδι, μιά ξαφνική ευσυμία τον έκανε να βρή το παγκά

έξυπνο και νόστιμο.

Ήταν έτοιμος να γυρίση πίσω, όταν ξαφνικά σπάσαν

απολυθωμένους.

Μιά γυναίκα σιλουέττα φάνηκε μπροστά του. Είχε

φάλη της τυλιγμένο σ' ένα πέπλο.

Ήταν χωρίς άλλο ή μυστηριώδης άγνωστη του παρ

Μά δεν στάθηκε κοντά του... Σάν να μην τον είδε, τον

πέρασε και εξακολούθησε το δρόμο της.

Σάν μαγνητισμένος, ο Ρέντζο την άκολούθησε.

Μά βάδιζε τόσο γρήγορα, ώστε μερικές στιγμές ο Ρέντζο

ναγκαζόταν να καταβάλη μεγάλη προσπάθεια για να

χάση από τα μάτια του. Τό βήμα της ήταν αίσθημα,

παρά πολύ χαριτωμένο. Κάποτε είχε τον άκαθόριστο κιν

μιάς στήλης θυμιάματος, κάποτε τα χαριτωμένα πηδάλια

πουλιού. Φαινόταν λιγερή, και παρά πολύ λεπτή. Έπειτα

ταν πολύ ξανθά, γιατί μέσα από τον πόλο που περπα

κεφαλή της, τα μαλλιά της παίρνανε μιά ανταύγεια

που έδινε τη παράξενη έντοπιση ενός κράσιος από

δοντο, ή ενός κρανίου φαλακρού.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Καμιά ιδιότητα της γυναίκας δεν είνε πιδ σίγουρη και πιδ πολύτιμη, απ' την άρεσή της...

Ισοκράτης

Η γυναίκες, όταν αποκτούν σύζυγο ή έραστή, περισσότερο προσέχουν πως θα φανή αυτός στις φίλες τους, παρά στις ίδιες που τον έχουν!

Σαμόφορ

Η γυναίκες γεννήθηκαν για να μάς αγαπούν και για να παρηγορούν τις θλίψεις μας... Εμείς δε γεννηθήκαμε, για να τις αγαπούμε και να τις προστατεύουμε απ' τους κινδύνους... Αν διού έρασταί, θαλήσουν να αντίστρέφουν αυτόν τον κανόνα, άσφαλώς δεν θα μείνουν ήνωμένοι για πολύν καιρό!

Ντέ Σεγκύρ

Ο έρωας είνε το πιδ εγωϊστικό απ' όλα τα αισθήματα. Μερικές φορές όμως φτάνει, στο έσχατο σημείο της ταπεινώσεως και της αταπεινήσεως!... Όταν συμβή αυτό, τότε αυτός ο έρωας είνε άγνός κι' ειλικρινής...

Μοντεγκάτσα

Η γυναίκα;... Μά και έζλο ακόμη να τρώη απ' τον άνδρα της, πρέπει να του ζητάη συγγνώμη! Γιατί, για να τη δέρνη ο άνδρας της, θα πη πως σε κάτι τον ενάχλησε!

Γνωμικό της Μελανθίας

Ο Θεός να σε φυλάη από λιθάρι, από κοντάρι, από άνδρα που μεθάει, κι' από γυναίκα που... διαπάει!

Πορτογαλλικό γνωμικό

Η σύζυγος είνε ύποφερτη χωρίς αγάπη, μά είνε άνυπόφορη δίχως τιμή...

Αλκατερίνη Γκρήν

Η ντροπή είνε το άμυντικό όπλο της γυναίκας όμορφιάς.

ρήτωρ Δημάδης

Ο Γάμος κι' ο Έρωας είνε αδελφία: Ο πρώτος λέγεται Κάνο, ο δεύτερος δέ... Άδελ!

Σωκράτης

Να παντρευτή κανένας ή να μην παντρευτή... Ότι και να κάνη, θα μετανιώση!

Σωκράτης

Ήταν όνειρο ή πραγματικότητα; Χωρίς να σκέπτεται τίποτα, χωρίς να θυμάται τίποτα, είχε κοιμηθ όλην την ήμέρα. Όταν ξύπνησε, στις 6 το απόγευμα, δοκίμασε τον πανικό της μοναξιάς και πήγε για να βρή τον Πέριο. Φοβενσάντα και τους άλλους, φίλους του και με αυτούς, για να λησμονή εκείνο που δεν ήξερε, αν ήταν πραγματικότητα ή παραόηση, πήγε στο χορό των μεταμφιεσμένων που το υποσχόταν την πιδ εύθυμη διασκέδαση.

Ξαφνικά, μερικά λόγια που προέφταν στο πλάσι θεωρείτο, έρέθισαν την περιέργειά του. Άκουγε δυά φωνές ανδρών. Η μιά έλεγε:

—Νομίζεις λοιπόν πως όλοι οι συγγραφείς ιστοριών τρόμου, ο Πόε, ο Όφμαν, ο Μπωμπλαίρ είνε φαντασιόπληκτοι; Μην τό πιστεύεις. Στην πραγματική ζωή υπάρχουν περιπτώσεις σαν κι' εκείνες που άφηγόνται αυτοί...

Κι' ή άλλη φωνή:

—Σε μένα φαινόταν όλα υπερβολή! Δεν είνε τίποτε άλλο, παρά φιλολογία!... Ίσως στα φρενοκομεία μόνο να συμβαίνουν τα πράγματα που αναφέρουν οι συγγραφείς αυτοί.

Ο συνομιλητής του τον έκρινε ζωγρά:

—Στά φρενοκομεία;... Όχι... Συμβαίνουν στη ζωή, φίλε μου. Νά αυτό που έγινε χθες, εδώ στη Μαδρίτη, δυά βήματα από δω. Ποτέ δεν θ' άκούσης πράγμα πιδ παράδεινο απ' αυτό!...

Μιά νέα του καλού κόσμου, την οποία ξεπάρνε, όπως και τόσες άλλες, ο Ρέντζο Τορρέο, και την άκουσε κατόπιν, αυτοκτόνησε χθες από την απελπισία της. Είχαν πει το πτώμα της στο νεκροτομείο για να μπορέσουν να το αναγνωρίσουν οι δικοί...

«Ε, λοιπόν, σήμερα τό πρωτό βρήκαν έξω από τό νεκροτομείο μ' ένα Ίνδικό στυλέτο φυτεμένο απάνω στο στήθος χωρίς κανείς να μπορέση να δώση την παραμικρή εξήγηση στο μυστήριο αυτό.

ΑΡΙΣΤΕΡΑ : 'Η περίφημη «βεντέττα» Μαίη Γουέστ, η γυναίκα που έχει αναστατώσει την 'Αμερική, όπως εμφανίζεται στο φιλμ «Καλή Τύχη», στο φιλμ «Καλή Τύχη», και ο Ζαν Κρεντίν.

ΠΑΝΩ : 'Ο όμορφος και αθλητικός πρωταγωνιστής του ελάκω - Ντέιβ, Ζάν Πιέρ - 'Ομόν. — ΔΕΞΙΑ ΚΑΤΩ : 'Η Γαλλίδα «βεντέττα» Ζακελίνα.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΘΗΡΙΟΚΥΝΗΓΩΝ

ΤΑ ΜΩΡΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ρότζερ Κάρντεν, ο διάσημος Άγγλος κυνηγός θηρίων της Αφρικανικής ζούγκλας, σ' ένα γεμάτο ενδιαφέρον άρθρο του, που δημοσιεύθηκε τελευταία σε μία μεγάλη εφημερίδα του Λονδίνου, διηγείται μεταξύ πολλών περιγραφοί πως με τον όποιο κατόρθωσε να εξημερώσει τα μικρά των θηρίων, τα οποία έφερναν στα χέρια του. Τα κωμικά της ζούγκλας, όπως τα ονομάζει, διασκέδαζαν την πλήρη του, στη μονοτονία μιας αναγκαστικής ανασταύσεως που έκανε κατά τη διάρκεια της τελευταίας κυνηγητικής του εκδρομής, γιατί είχε αρρωστήσει. Άλλωστε αφήσουμε καλύτερα τον ίδιο να μας διηγήσει τις εντυπώσεις του:

«Έμεινα αρκετό καιρό, μαζί με τους συντρόφους μου καταυλιόμενος στο Ναϊρόμπι — γράφει ο Ρότζερ Κάρντεν — γιατί είχα αρρωστήσει κι έπρεπε να ξεκουραστώ. Για να διασκεδάσω την ανία μου, κράτησα τους σκύλους μιας λένας, την οποία είχαν σκοτώσει οι σύντροφοί μου. Σας βεβαιώ, λοιπόν, ότι τα λεονταράκια είναι τα πιο χαριτωμένα και τα πιο χαδιάρικα ζώα που μπορεί να έχετε κανείς στο σπίτι του. Τα δυο δικιά μου

μαϊμωτά, ήταν αληθινά αξιολάτρευτα. Ήσαν παχουλά, όλοστρόγγυλα, κι είχαν γαλανά μάτια. Ή και μεγάλη τους χαρά ήταν να πέφτουν ανάσκελα και να τους τρίβω την κοιλίτσα τους. Γουργουρίζαν σαν γάτες και διάκωναν παιχνιδιάρικα το χέρι μου. Ήσαν πάντοτε πρόθυμα για να παλέψουν κι έκαναν σωστές μάχες με τα τρία κουτάβια της σκύλας μου. Συνήθως τα λεονταράκια έκαναν την αρχή, κι αν αψηφάει πολύ διασκεδαστικό να τα παρακολουθώ κανείς στον αγώνα τους.

Μόλις ένα λεονταράκι έβλεπε κανένα από τα κουτάβια να κοιμάται ήσυχα σ' η σκιά, ξεκινούσε προσεκτικά. Σιγά σιγά, βήμα προς βήμα, προχωρούσε με το βλέμμα καρφωμένο πάνω στο θύμα του. Ή σιγά τον χτυπούσε ανυπόμονα τα πλευρά του. Αν έβλεπε την ελαχίστη κίνηση από το άναπτο σκυλλί, άμέσως άλλαζε τακτική, προσποιόταν το αδιάφορο, και μόλις ανιχνευόταν ότι το σκυλλί εξακολουθούσε να κοιμάται, έπαιρνε πάλι την επιθετική στάση του. Όταν πλησίαζε αρκετά, αναμετρούσε την απόσταση, μαζευόταν, έκανε ακόμα ένα βήμα, χυμώσε και τέλος έπεφτε απότομα, μ' όλο το βάρος του σώματός του, πάνω στο θύμα του. Τρομοκρατημένο το κουτάβι, κλανθιμύριζε, σπρωνόταν, κατακυλιόταν, ξανασηκώνονταν, προσπαθούσε ν' απαλλαγεί από την ενοχλητική περιτύλιξη του φίλου του, και τρέχοντας, ερχόταν να κρυφτεί στη σκηνή μας.

Αλλά και τα κουτάβια έννοιασαν να εκδικηθούν. Έσπιναν καρ-έρι και με την πρώτη ευκαιρία χυμώσαν πάνω στα λεονταράκια. Αλλά, καθώς ήσαν όλοστρόγγυλα, καλοθερμμένα, κυλούσαν σαν τόπια, ενδουσιαμένα, γιατί τους δινόταν ή φρομή ή ξαναρχίσουν τα τραλά παιχνίδια τους. Καμιά φορά ή ψιψιαχίες αυτές βαστούσαν όρες δολοκλήρες κι' ο καταινισμός μας αναστατωνόταν...

Κάποτε τα κυνηγητικά σκυλλιά μας σκότωσαν μια μαϊμού. Κατόρθωσα να σώσω το νεογέννητο μωρό της. Με το κόκκινο μπουτάκι του και τα ξεχρόνια αυτιά του, ήταν ότι κομμάτι μπορεί να φανταστεί κανείς. Όταν το πήρα στην αγκαλιά μου, γαντζώθηκε πάνω μου και το κομμάτι του έτρεμε από απερίγραπτο φόβο.

Μεταξύ των Εθιοπικών συντρόφων μας υπήρχαν και δυο κοπέλλες. Τη στιγμή που επέστρεψα στον καταυλισμό με το μικρό της μαϊμούς, ή δυο νέες έτρεχε να λείπουν. Για να γελάσουμε, βάλαμε το μαϊμουδάκι πάνω στο κρεβάτι της μιας απ' αυτές. Όπως είχαμε υπολογίσει, μόλις το χορτίσι έπεστρεψε, μπήκε στη σκηνή του. Το πεινασμένο μωρό, μόλις την είδε, την υποδέχτηκε με δεινότερες φωνές. Μετά ένα λεπτό, ή νέα βγήκε από τη σκηνή της κατακόκκινη. Το μαϊμουδάκι είχε κρεμασθεί πάνω της και την κρατούσε σφιχτά αγκαλιασμένη. Ή έκφραση του μικρού ζώου ήταν καταπληκτικώς ανθρώπινη. Εμείς κοιτάσαμε τη νέα

Ο Ισραήλ βρέθηκε ξαφνικά με το κεφάλι μέσα στον κάδο με τη σαπουνάδα. (Η συνέχεια εις την σελ. 1371)

(ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ ROGER COURTNEY)

με προσποιητή θλίψη και σιγά, σαν να ντρεπόμαστε για λογαριασμό της της ελπίας:

—Ποτέ δεν φανταζόμαστε ότι είσαι μια νέα τέτοια διαγωγή. Συγχρόνως, ένας από μιάς της έδωσε ένα μπιπερόνι γύρω γύρω, κι ανάλυθη τη διατροφή του μωρού... Φυσικά, τα χωράτα μας ήταν βρώμικα, αλλά η κοπέλλα, σαν εξήγησε που ήαν, δεν ήμουν. Μόνο γύρω και ώνόμασε τη μαϊμού «Μπέλυ - Τόμ»...

Δεν ήσαν μόνο αυτά τα μωρά μας. Είχα κι' ένα μικρό σκυλάκι, το οποίο ονόμασα 'Ιωνάθαν'. Ήταν ένα πλάσμα επιθετικό, το οποίο έννοιασε να χώνει τη μούρη του παντού. Το τρέφαμε με γάλα και φρούτα. Είχε συνηθίσει να ερχεται σε τακτικές ώρες για το γεύμα του. Έμπαινε στη σκηνή μου τη στιγμή που έτρωγα, άκουγαν τον κρότο κεφάλι του πάνω στο τραπέζι και κύτταζε ολόγυρα, για να δει τι να τον ταΐζαμε. Μόλις έννοιασε ότι το μοναδικό κέρατο του άρχισε να τρώει πάνω στο ρύγχος του, θέλησε να κάνει επιθετικές κινήσεις. Ή τον άθωο, παιχνιδιάρικο, τρόπο του, όσες φορές το καταπονοσε, με αποτέλεσμα στην πλάτη. Έπρεπε να έχουμε το γού μας διαφυλάσσοντας. 'Ιωνάθαν γυρίζει ελεύθερος, γιατί κινούνταν κανείς άσφαλως να τον ρίξει κά-ω με τα μούτρα. Θυμωμένα ακόμα και γέλιο, ότι μια μέρα έπεσε από τους ιδιαιτερείς υπηρέτες μου, ενώ ήταν σκυτός κι' έκανε μια απρόσδοχη μου, δέχτηκε ξαφνικά ένα γερό χτυπημάκι στα γόνατα του από τον παιχνιδιάρη 'Ιωνάθαν. Το αποτέλεσμα ήταν ότι ή τέλει ήθηκε μονομάχος με το κεφάλι του μέσα στον κάδο με τη σαπουνάδα της σκηνής. Τόσο πολύ φουρισχόταν ο ιδιαιτερείς από τα σαπουνάκια του, ώστε φάνηκε κι' ο ήλιος. Ο 'Ιωνάθαν αντέληξε ότι το είχε παραψηλώσει, γιατί έσπευσε ν' απομακρυνθεί, να ξεπλύνει το κεφάλι και να προσποιηθεί πως κοιμάται.

Όσο περνούσε ο καιρός, ο 'Ιωνάθαν γινόταν πιο ανήσυχος. Ήταν άναρχος, έτρεφε με τον στελιόμο σ' ένα ζωολογικό κήπο, που βρίσκεται ως σήμερα.

Ή 'Αφρική είχε γεμάτη από ένα είδος νυφίτσες, που μόλις άκουσαν άνθρωπο φεύγουν πανικόβλητες. Μια μέρα καταπονοσε το πιάσο μια απ' αυτές τις νυφίτσες. Το ζώο ήαν μικρό ακόμα, κι' έμεινε μου καταπλήγωσε τα χέρια με τα σουβλερά δόντια του, ώσπου με έρεσω να το δαμάσω. Ήμιαρεψε όμως πολύ γρήγορα και ήμιαρε με: α) τη σύλληψη του καθόταν πάνω στο τραπέζι μου την ώρα που ήαν πνύουσα και μ' αλόλαισε έτρωγε ένα κομμάτι από κρέας. Σιγά σιγά καθόταν πάνω στον ώμο μου και έτσι με συντροφοει στην παραμονή μου. Κάθε τόσο σήκωνε το κεφάλι και μου έλεγε: «ΕΡΡΟ - ΤΑΚ - ΤΑΚ»... Όταν ήμιαρε ήαν χαλαρά. Τα μάτια της κοιμόνταν, ή σκηνή φούντωνε, καθόταν όρθια και παύει να τους ξεαστρέψει. Ήμιαρε ταχύτερα κινήσεις, σαν να ήαν πνύουσα, ενώ ξεσπώνε άγρια.

Προτού έρθει ο Ρίκεν - Τζακ στο καταυλισμό μας, είχαμε ένα σκυλάκι, το οποίο ονόμασα 'Ιωνάθαν'. Ήταν ένα πλάσμα επιθετικό, το οποίο έννοιασε να χώνει τη μούρη του παντού. Το τρέφαμε με γάλα και φρούτα. Είχε συνηθίσει να ερχεται σε τακτικές ώρες για το γεύμα του. Έμπαινε στη σκηνή μου τη στιγμή που έτρωγα, άκουγαν τον κρότο κεφάλι του πάνω στο τραπέζι και κύτταζε ολόγυρα, για να δει τι να τον ταΐζαμε. Μόλις έννοιασε ότι το μοναδικό κέρατο του άρχισε να τρώει πάνω στο ρύγχος του, θέλησε να κάνει επιθετικές κινήσεις. Ή τον άθωο, παιχνιδιάρικο, τρόπο του, όσες φορές το καταπονοσε, με αποτέλεσμα στην πλάτη. Έπρεπε να έχουμε το γού μας διαφυλάσσοντας. 'Ιωνάθαν γυρίζει ελεύθερος, γιατί κινούνταν κανείς άσφαλως να τον ρίξει κά-ω με τα μούτρα. Θυμωμένα ακόμα και γέλιο, ότι μια μέρα έπεσε από τους ιδιαιτερείς υπηρέτες μου, ενώ ήταν σκυτός κι' έκανε μια απρόσδοχη μου, δέχτηκε ξαφνικά ένα γερό χτυπημάκι στα γόνατα του από τον παιχνιδιάρη 'Ιωνάθαν. Το αποτέλεσμα ήταν ότι ή τέλει ήθηκε μονομάχος με το κεφάλι του μέσα στον κάδο με τη σαπουνάδα της σκηνής. Τόσο πολύ φουρισχόταν ο ιδιαιτερείς από τα σαπουνάκια του, ώστε φάνηκε κι' ο ήλιος. Ο 'Ιωνάθαν αντέληξε ότι το είχε παραψηλώσει, γιατί έσπευσε ν' απομακρυνθεί, να ξεπλύνει το κεφάλι και να προσποιηθεί πως κοιμάται.

(Η συνέχεια εις την σελ. 1371)

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ασφαλισμένος λοιπόν ο Ρασκάς, παρακολουθούσε από κεί μέσα την εξέλιξη της συμπλοκής.

Κι' όταν αργότερα παρουσιάστηκε στον Ρισελιέ, έμεινε καταρτισμένος από όλα. Ο έκλαμπρότατος, κουρασμένος, βιαστικός, και άφρατος, του είπε μόνο να περάσει το βράδυ να πληρωθεί από τον ταμία του.

Τα μετρημένα, αλλά σημαντικότερα αυτά λόγια του έκλαμπρότατου, άξιζαν για τον Ρασκάς περισσότερο από κάθε άλλο έγκωμιο!

Ο Κορινιός αναστέναζε καθώς τ' άκουσε, και μουρμούριζε καταστενοχωρημένος:

—Πάλι έγω ό βλάκας φταίω!... Έγώ πάλι τον πλούτισα!... Κι' έτσι, ξεκίνησαν όριστικά πειρά για το Παρίσι.

Ο Ρασκάς καθάλλικευε περήφανα το έλλογο που του είχε δώσει ο Μωλουί...

Κατά τις έξη το βράδυ, έφτασαν στο μέγαρο της Βασιλικής Πλατείας. Έκει, ξεκλείσαν την 'Αννιάδα σ' ένα σαλόνι.

Επί μια δολοκλήρη ώρα, ή νέα αγωνιούσε εκεί μέσα και άναρπάζαν:

—Μά γιατί!... Γιατί το μέγαρο του καρδινάλιου να χρησιμεύει πάντα για φυλακή μου!...

Άραφια, μια φρικιαστική άρχισε να την συγκλονίζει... Της φάνηκε πως κάποιος έβγαζε τους κύρτες με τους δακτύλους ή πόρτα της ήταν κλειδωμένη...

Ο καρδινάλιος είχε περάσει έντομαξή την ώρα του με τον ήγούμενο των Κοπουκινών. Τού εξέθεσε τα διάφορα συμβάντα, και δεν παρέλειψε να του πη για τη σκηνή και για τα λόγια του άγνωστου καθολάρη.

Ο πάτερ 'Ιωσήφ δεν ήταν άνθρωπος να χάνη τον καιρό του σε ματαιοπονίες. Δεν έπεχειρσε, λοιπόν, να αποδείξει στον καρδινάλιο πως ήαν τρελός, γράφοντας το γράμμα.

Αλλά κι' ο καρδινάλιος ήαν αρκετά άνοιχτομάτης, ώστε να μη θεωρή τον Κορινιό ύπεύθυνο για ένα τέτοιο λάθος. Είχε, άλλωστε, τόσο καλά υπερασπίσει τον εαυτό του ό καλόγερος Κορινιός. Κι' ο Ρισελιέ έννοιαζε πως ό καλόγερος θα προτιμούσε να καθί ζωντανός παρά να προδώσει ποτέ το μυστικό.

Έτσι, οι δυο ιεράρχη μελετούσαν την κατάσταση με αξιοθαύμαστη ψυχραιμία. Ήν έθρισκαν όμως πολύ κρίσιμη.

Πρέπει πρώτα-πρώτα, έλεγε ο ήγούμενος, να κάνουμε την άναγνώριση του εχθρού... Από τους τέσσερες αυτούς, έζομε μόνο τον Τραγκατέλ και τον Μονταριόλ... Μας μένει ακόμα να μάθουμε ποιος ήαν ό τρίτος πολεμιστής... Θά μιάς χρειαστεί έπίσης να μάθουμε και το όνομα του άγνωστου που σάς πλησίασε για να σας μιλήσει για το γράμμα... Όφειλομε λοιπόν να αναλάβουμε στον Σαμπριάκ να παρακολουθήσει τους δυο γνωστούς... Με τον τρόπο αυτόν θά μπορούσε να μιάς πληροφορήσει και για τους δυο άλλους...

Ο Ρισελιέ τότε χτύπησε το κουδούνι και πρόσταξε τον καλόγερο που παρουσιάστηκε μπρός του, να του στείλη άμέσως ό Σαμπριάκ...

Όταν ήρθε ό Σαμπριάκ, ό έκλαμπρότατος του έδωσε διάφορες οδηγίες για τη νέα του άποστολή:

—Θυμάστε όσα τό πρωί σάς άποσχέθηκαν, του είπε ό καρδινάλιος. Για άνταπόδοσι, θά σάς ζητήσω...

—Τό παν, έκλαμπρότατε!... Ή ζωή μου σάς άνήκει, είπε ό Σαμπριάκ με αδόκητη ειλικρίνεια, διακόπτοντας τον καρδινάλιο.

—Λαμπρά... Ή δεσποινίς ντέ Λεσπάρ, διακόπτοντας τον, και

θά σάς ύπακούη, πρόσθεσε ό πονηρός Ρισελιέ.

Ο Σαμπριάκ, συγκινημένος, έκανε μια βαθεία υπόκλιση.

—Καί τώρα άκούστε ποιά είνε ή νέα άποστολή που σάς άναθέτω: Θά πάτε να μάθετε το όνομα του τρίτου στασιαστή, που έδρασε μαζί με τον Ιραγκατέλ και τον Μονταριόλ... Για τη δουλειά αυτή, σάς δίνω προθεσμία δυο ήμερών.

—Έκλαμπρότατε! είπε ό Σαμπριάκ, πνιγμένος από μίσος. Τόν γνωρίζω. Είνε ό κόμης Μωλουί!...

Ο καρδινάλιος κι' ό ήγούμενος σκίρτησαν άπά χαρά. Ο Σαμπριάκ τους ήταν πολύτιμος βοηθός.

—Μωλουί; έπανελάμβανε ό Ρισελιέ. Άκουσα, κάποτε, να γίνεται λόγος για έναν Μωλουί από τό 'Ανζού...

—Έναν κολασμένο Ούγενότο... μουρμούρισε ό πάτερ 'Ιωσήφ.

—Μόνον ό πατέρας του ήαν Ούγενότος, είπε συμπληρωματικά ό Σαμπριάκ. Αυτός έδω δεν είνε τίποτα... Ούτε Ούγενότος είνε, ούτε καθολικός... Στό 'Ανζού, δεν σχετίζεται με κανέναν...

Στό Παρίσι, ζή όλομόναχος... Τόν έζωρο, γιατί βρέθηκα μία φορά άντιμέτωπος μ' αυτόν, και...

Στό σημείο αυτό, ό Σαμπριάκ κιτρίνισε, κόμπιασε, κι' άρχισε να λή άσυνάρτητα λόγια.

Ο Ρισελιέ τόν σταμάτησε, λέγοντας:

—Καλά, καλά, αυτά μας άρκουν... Πήτε μου τώρα άν έχετε πού βρίσκεται ή κατοικία του στο Παρίσι;

—Θά μάθω, έκλαμπρότατε, και θά σας αναφέρω, σχετικώς...

Έχω όμως να σας προθέσω κάποια λεπτομέρεια... Θέλω να σας πω για τόν άνθρωπο που σάς πλησίασε μετά την συμπλοκή, ήμιαρε τό πρωί...

Για τόν καθολάρη που σάς σταμάτησε την άκατάλληλη έκείνη στιγμή...

Όταν έτοιμα έζωσατε όλησδήποτε ήαν καταδίδω, τόν ληστών...

Για κείνον που ήρθε να σας ζητήσει... να σας ζητήσει... ύπο θέτω... έλεησάνη...

—Μά λέγε, λοιπόν!... Τι θέε να πής; φώναξε ό έκλαμπρότατος, που είχε νευρίσει με τους ύπαινωγούς του Σαμπριάκ. Ποιός ήαν ό άνθρωπος αυτός;

—Είπε, έκλαμπρότατε, ό υπηρέτης του Μωλουί... Τόν φώναζαν 'Πρασιανάδα... Τόν έζωρο άπό χρόνια, όταν...

Κι' ό Σαμπριάκ άρχισε για δεύτερη φορά, να μαζώνε τα λόγια του.

—Αυτός, λοιπόν, ό Μωλουί έχει τό γράμμα! φώναξε ό Ρισελιέ με όρκη. Τό γράμμα που πρέπει να δοθεί στο... βασιλέα!...

Έξαγριωμένος, ό ήγούμενος έβριζε στον καρδινάλιο μια έρωτηματική ματιά.

—Πηγαίνετε, Σαμπριάκ! έξακολούθησε να λή ό Ρισελιέ. Μάθετε πού βρίσκεται τό σπίτι του Μωλουί, δίχως να έκτεθήτε ή να θορυβήσετε!...

Ο Σαμπριάκ όμως χαμήλωσε τό κεφάλι του, και είπε με έπιφυλακτικότητα:

—Έκλαμπρότατε!... Σε θαυμάω!... Έπιθυμώ να πω κάτι ακόμα... Δεν έζωρο άν μου έχετε μεγάλη έμπιστοσύνη...

—Μιλήστε, του είπε ό Ρισελιέ με περιέργεια, ενώ ό πάτερ 'Ιωσήφ τόν κοιτάζε καλά-κάλα.

—Θέλω να σας μιλήσω για τό γράμμα που είπατε, έξακολουθώ να ψιθυρίζω ό Σαμπριάκ με δειλία.

Πήρε τότε τό λόγο ό Πάτερ 'Ιωσήφ και του είπε:

—Είνε ένα γράμμα, με τό όποιο ό έκλαμπρότατος καρδινάλιος ανέφερε κάτι στον Μεγαλειότατο!... Τού γράφει για ένα θαυμάσιο, αλλά κρυφό σχέδιο έκστρατείας κατά των Ούγενότων!... Καταλάβαίνετε, λοιπόν, πως δεν πρέπει ένα τέτοιο γράμμα να βρίσκεται σε εχθρικά χέρια!...

Μέ ύφος ταπεινό, που φανέρωνε μεγάλο αεθασμό, ό Σαμπριάκ...

Ο Ρισελιέ πρόσταξε τον καλόγερο να του στείλη άμέσως τον Σαμπριάκ.

πριάκ απάντησε :

—Σε θα σιωμώτατε! Δεν είχα κατά νου να ζητήσω να μάθω το περιεχόμενο του γράμματός... και γυρίζοντας το κεφάλι του προς τον Ρισελιέ, εξακολουθούσε :

—...Εκλαμπρότατε! Έγώ θα ανάκαλύψω και θα σας πω πού βρίσκεται το σπίτι του Μωλουί... Σεις, βέβαια, θα στείλετε τότε εκεί κάποιον δικαστικό για να κατασχερίσει όλα του τα χαρτιά... Δικοί σας άνθρωποι, θα ψάξουν, ίσως, όλο το σπίτι του Μωλουί... Φοβούμαι, εκλαμπρότατε, ότι και στις δυο περιπτώσεις, το γράμμα σας διατρέχει τον κίνδυνο να χαθεί... Η να το δουν και να το διαβάσουν ανεπιθύμητα ματια...

Και παίρνοντας αργα-αργά θάρρος, ο Σαμπριάκ πρόσθεσε με ύψος οικειότερο :

—...Αν κι' εγώ, εκλαμπρότατε, πιστεύω πως ο Μωλουί δεν έχει το γράμμα αυτό στο σπίτι του... Θα το κρύψει σε κανένα άλλο μυστικό μέρος!...

Την ίδια φρίκη εννοούσαν τότε και οι δυο σε θαυμαστώτατοι. 'Απειναντίας, ο Σαμπριάκ γινόταν τολμηρότερος. Έκυψε το κεφάλι του, γονάτισε, και εξακολούθησε :

—Εκλαμπρότατε! Υπόσχομαι να φέρω το γράμμα στα χέρια σας μέσα σε τρεις μέρες... Μου χρειάζεται όμως κάποια περιγραφή του... Πώς θα μπορώ να το αναγνωρίσω;... Καταλαβαίνω!... Η τόλμη μου είναι ασυγχώρητη!... Ζητώ την απεριόριστη εμπιστοσύνη σας!... 'Αλλά έτσι μόνο θα σας υπηρετήσω με εξασφαλισμένη επιτυχία!...

Οι δύο ιεράρχαι συνεννοήθηκαν τώρα με βλέμματα. Τα μάτια του πάτερ 'Ιωσήφ είπαν το «ναί». Κι' ο καρδινάλιος, χλωμός και συγκινημένος, ταπεινώθηκε μπρος στον Σαμπριάκ! 'Εσκυψε στ' ατί του και ψιθύρισε :

—Είπε ένας μεγάλος φάκελος... Κλεισμένος με κόκκινη σφραγίδα, που φέρει τα οικόσημά μου... 'Η διεύθυνσή του είναι...

Ο Ρισελιέ δυσκολευόταν ν' αποτελειώσει τη φράση του. 'Ετορμε, ενώ ο Σαμπριάκ παρέμενε ατάραχος, σαν βράχος. Ο Ρισελιέ είπε, τέλος :

—'Η διεύθυνσή του είναι... προς τη Μεγαλειότητα Βασιλικής!...

Μόλις το άκουσε αυτό ο Σαμπριάκ, έγινε στη στιγμή άλλος άνθρωπος. 'Αμέτρητη ήταν η χαρά του.

Εκλαμπρότατε! φώναξε. 'Η θ' αποθανώ, ή θα έχετε το γράμμα αυτό στα χέρια σας πριν περάσουν τρεις μέρες!

—Καλά. Πήγαυε! του απάντησε ο εκνευρισμένος Ρισελιέ. Ο Σαμπριάκ αποτραβήχτηκε, κάνοντας μια βαθειά υπόκλιση.

Κι' ο ήγούμενος είπε τότε στον καρδινάλιο, με τη συνηθισμένη του βραχνή φωνή :

—Ο άνθρωπος αυτός είναι πρόθυμος και ικανός να σας σώσει!

—Ναι, απάντησε ο Ρισελιέ, σκεπτικός. 'Η δημιουργική πνοή της αγάπης, του δίνει ζωή και θάρρος... Είναι το μόνο πάθος που κάνει τον άνθρωπο να μεγαλουργεί... Μα τώρα, ως συζητούσαμε τις κρατικές υποθέσεις... Πρέπει ν' ασχοληθούμε με τον Τραγκαθέλ και τον Μονταριό!... 'Υστερα από την ενόπλη στάση των, οι δυο αυτοί θεωρούνται πολιτικοί έγκληματιες!... Πρέπει να συλληφθούν... να συλληφθούν.

Κι' εζήτησε να του στείλουν τον Ρασκά με τον Κορινιάν. Ο ήγούμενος χτύπησε το κουδούνι του και μεταβίβασε τη διαταγή του εκλαμπρότατου στον καλόγερο που παρουσιάσθηκε...

Οι δυο εκείνοι αντίζηλοι κατάσκοποι, είχαν φτάσει στο μέγαρο μαζί με όλους τους άλλους. Διετάχθηκαν, όμως, να καθίσουν σ' ένα δωμάτιο και να περιμένουν. 'Ισως ο εκλαμπρότατος να τους χρειαζόταν για τη βραδεία αυτή. 'Εντωμεταξύ, οι δυο φίλοι... κανόνιζαν τους λογαριασμούς των. Κι' όταν παρουσιάστηκαν μπρος στον εκλαμπρότατο, ο ένας βραστόσε με τα δυο χέρια την κοιλιά του, κι' ο άλλος είχε το ένα του μάτι, μελανιασμένο και πρησμένο. 'Ησαν σημεία αυτά, που μαρτυρούσαν αλάνθαστα, το τί είχε συμβή. Ο Κορινιάν, όπως πάντα, είχε λείψει στο στομάχι μια κεφαλιά από τον Ρασκά. Μα ο καλόγερος, για ενθύμηση, σφηνε κι' αυτός το άποτύπωμα της γροθιάς του, στο μάτι του Ρασκά.

—Τί χάλια είναι αυτά; ρώτησε ο Ρισελιέ αδηριασμένος. —Τίποτα, εκλαμπρότατε! απάντησε ο Κορινιάν. 'Ολωσδιόλου τίποτα!

—'Αλλ' ο καρδινάλιος δεν έπέμεινε. Είχε να υκεφθί τόσο δα...

λα πράγματα! Και πηγαίνονταν, συλλογισμένος, από τη μίαν άκρη στην άλλη, με βήμα άστατο.

Οι δυο εκείνοι πανουργοί, αντελήφθηκαν άμέσως πως τα πράγματα πήγαιναν καλά γι' αυτούς. 'Ο ένας έσπρωξε κρυφά τον άλλο, με τον αγκώνα του. 'Ηταν σαν να έλεγαν :

—Προσέχ'!... Μας ετοιμάζουν για νέα αποστολή!

Σταμάτησε τέλος, τον περίπατό του ο εκλαμπρότατος, κι είπε :

—'Η διαγωγή σας σήμερα υπήρξε καλή... Σας συχαρώ με την προχθεσινή άνοστη πράξ' σας!...

Σαν δυο κουρόισμένα μαζί αυτόματα, οι κατάσκοποι ένωσαν τα κεφάλια των και πάλι τ' άνασήκωσαν.

—Ο Κορινιάν, εξακολούθησε ν' λέει ο καρδινάλιος, θα πάρει από το ταμείο είκοσι πέντε λίρες...

Ο καλόγερος έρριξε στον Ρασκά μια θριαμβευτική λάμψη ματιά. 'Αλλά αυτός εμεναι αδιάφορος.

—Κι' ο Ρασκάς, συνέχισε ο καρδινάλιος, ύστερα από τις πολλές συστάσεις που έκανε γι' αυτόν ο Κορινιάν...

—Μα!... βιάστηκε να διακόψει ο κατοκίνος.

—Σιωπή! πρόσταξε ο καρδινάλιος, κι' εξακολούθησε : Κι' έπειτα από το σημερινό, λαμπρό του τέχνασμα, διά πότε έπειτα λίρες!...

—'Ανισχυρος πεινά να κάνει τίποτε ο Κορινιάν άφρησαν βίαι στεναγμό απέλπισης. Μα και πάλι ο Ρασκάς έμεινε αδιάφορος.

—'Ακούστε με τώρα, είπε ο καρδινάλιος, θέλω να μου έλθ' έρετε τον Τραγκαθέλ και τον Μονταριό!...

—Θα τους συλλάβω, έγώ! έφώναξε ο άκράτητος Κορινιάν, με το κατώρθωσα προχθές...

Τον σταμάτασε όμως ο Ρασκάς, λέγοντας :

—Ο εκλαμπρότατος δεν έπ' να τους συλλάβουμε... θέλει μόνο, να τους ενασθρούμε.

—Ναι, Ρασκάς, λαμπρό έθεθεδούσε ο Ρισελιέ. Δεν έπ' να προκαλέσετε κανένα έρωθο... Μου χρειάζεται μόνο να μάθω πού κατοικούν... τη διεύθυνσή τους, θα την κάνετε κι εσείς, μαζί... Με πού θα γρήγορα... Δεν θα έδιαφερα για τίποτε άλλο... Πηγαίνετε!

—'Αν πετύχετε, υπόσχομαι να εμετρήσω χίλιες λίρες... 'Αλλ'ώς, αν οι άθλιοι αυτοί μου εφύγουν, θα σας κρεμάσω!... έφώναζε!

Κι' έτσι έφυγε στους δυο τους κατασκοπούς να ενασθρύνουν από το μαρμαρυγισμένο για μια νέα και κοινή αποστολή.

—Χίλιες λίρες! μουρούσαν με θαυμασμό και με χαρά ο καλόγερος.

—'Η τα κεφάλια μας στο σκοινί! του απαντούσε ο Ρασκάς, που το συλλογιζόταν κι' έφριττε.

—'Ας δούμε τώρα την άλλη, μουμούρισε ο καρδινάλιος, στον ήγούμενο.

—Αυτήν, την έχετε στα χέρια σας, απάντησε ο πάτερ 'Ιωσήφ, ως την εξόπορτα. 'Εκεί, ο άρχηγός των Κατασκοπών, έπαιζε με τον Ρασκά, όπως έπαιζε με τον Κορινιάν. 'Αλλά να φανίτε αμέσως!... Μόνο έτσι θα κατοχύρωσε!... Θα κάνω για σας με προσευχή...

Ο καρδινάλιος χαμήλωσε το κεφάλι του, και συνόδεσε τον πάτερ 'Ιωσήφ, ως την εξόπορτα. 'Εκεί, ο άρχηγός των Κατασκοπών σκέπασε το κεφάλι του ως τα μάτια, με την κοκκινοκόκκινη του ράσου του, και βάδισε προς τη Βασιλική Παλατία.

Μα τη στιγμή που ο μυστικός σύμβουλος του καρδινάλιου έθγαινε, ένας μεγαλόσωμος ίππεύς έμπαινε στο μέγαρο του Ρισελιέ...

Η πρώτη, κατόπιν, κίνηση του Ρισελιέ, ήταν να εξαπολύσει πως το έγχειρίδι του γλυστρουσε μέσα στη βελούδινη θύρα του, χωρίς έπιδοιο. Πήγε, έπειτα, και άνοιξε την πόρτα.

—'Ανναίδο. Την πλησίασε, με ύψος αληθινού δεσπότη, και είπε :

—Δεν πιστεύω να φαντάζεστε, βέβαια, πως θα γίνω με τη δική μου δύναμη!... 'Η προδοσία σας είναι από ένοχες νες που τιμωρούνται κρυφά!... 'Απ' τη στιγμή που και πέρα, δεν θα μιλήσετε με κανέναν!... Ούτε και θα κανείς τί άπογινε με σας!...

—'Η 'Ανναίς στεκόταν όρθή. Τό γαντοφορεμένο χέρι της ριζόταν στο έρεϊνικότο μιας πολυθρόνας. Κύταξε τον Ρασκά, και είπε :

—Κάνετε λάθος... 'Υπάρχει κάποιος που θα έξηρί τί άπογινε με σας!...

—'Η 'Ανναίς στεκόταν όρθή. Τό γαντοφορεμένο χέρι της ριζόταν στο έρεϊνικότο μιας πολυθρόνας. Κύταξε τον Ρασκά, και είπε :

—Κάνετε λάθος... 'Υπάρχει κάποιος που θα έξηρί τί άπογινε με σας!...

Κι' ο κάποιος αυτός, θα είστε σεις!

Γέλασε ο καρδινάλιος, κι' εξακολούθησε να λέει :

—Του είδους αυτού οι ύπανιγμοί, δεν είναι για μένα... Τί κι αν έγω θα το ξέρω;... 'Η 'Ανναίς ντε Λεσπάρ θα έχη ξεχαστή από όλους!...

—Και πάλι λάθος κάνετε, του είπε η νέα, δίχως ν' αλλάξει τον ήρεμο τόνο της φωνής της. Σας ξέρω καλά, βέβαια. Δεν θα σας βασιλεύει ή συνείδησή σας... Μα μην ξεχνάτε πως άμα έγω πεθάνω, θα άκουστή ή φωνή της μητέρας μου...

—Ναι! απάντησε ο Ρισελιέ, κουνώντας αίνιγματικά το κεφάλι του. Μα ο έρχομός μου έδω δεν είναι για να κάνω μια τέτοια συζήτηση μαζί σας... 'Ηρθα να σας προτείνω όρους για τη σωτηρία σας, ένώσω ακόμη είναι καιρός!... Κανείς δεν μάς άκούει, τη στιγμή αυτή... Μπορώ, κατά συνέπεια, να σας μιλήσω ελεύθερα και με ειλικρίνεια!...

—'Απατάσθε! έπανελάθε ή 'Ανναίς. Μας άκούει κάποιος!... 'Ηταν τηλεπάθεια;... 'Ηταν καμιά ύπερφυσική και άνεξηγητη αιτία, που έπηρεάσε την ψυχή της;... Τό γεγονός ήταν πως ή 'Ανναίς άπώκωσε το χέρι της κι' έδειξε την πόρτα! 'Η χειμνωσία της αυτή, φανέρωνε απεριόριστη πεποίθηση στα λόγια της. 'Η φωνή της είχε ανατριχιαστικό αντίλαλο στ' αυτιά του καρδινάλιου. Κι' αυτός, σαν να τον έσπρωξε μια άόρατη δύναμη, έτρεξε, και με μια νευρική κίνηση, άνοιξε την πόρτα εκείνη.

—'Ερριξε μια βιαστική ματιά έξω, μα δεν είδε τίποτε. Στο συνεχόμενο γραφείο του δεν ήταν κανένας.

Γύρισε τότε πίσω στην 'Ανναίδα. 'Ηταν κατακίτρινος. Για να συνέλη από την ταραχή του, κάθετα με γάλη προσπάθεια.

—'Ελθ' να σας άποδείξω πως δεν έχετε να έλπίζετε τίποτε! της είπε. Δεν υπάρχει κανείς άπ' έξω... Μα και νάταν κάποιος, τί μ' αυτό;... 'Εγώ δεν είμαι ο κύριος έδω μέσα;... Σας ερεϊνίζω!...

Ο καρδινάλιος δεν τό φανέρισε, αλλά ένδοιμώς δυσανασχετούσε. 'Η σιωπή της 'Ανναίς δεν τον άρεσε, γιατί δεν τον βοηθούσε να φθάσει ενωρίτερα στον σκοπό του. 'Αναγκάστηκε λοιπόν να εξακολουθήσει με άπειλές :

—Δεσποινίς! Σας βασιλεύει ή κατηγορία της εσχάτης προδοσίας... 'Η τιμωρία για ένα τέτοιο έγκλημα, είναι θάνατος!... 'Ο νόμος και μόνος δικαστής σας, είμαι έγώ!... Προς χάρι σας, θα παραβλέψω τους άσπληρους τύπους... Δεν θα σας άσπληρω να άγωνιάτε μέσα σε μια φυλακή... Θα διατάξω να σας θανατώσουν μυστικά, κατά τη διάρκεια της σημερινής νύχτας!...

—Να τό κάνετε! του απάντησε η νέα, με θαυμαστό θάρρος. —Μη με προκαλήτε, δεσποινίς! είπε ο Ρισελιέ. Δεν είμαι άπ' ανθρώπου, όπως νομίζετε... 'Η θέσι σας με συγκινεί... Σκέπτομαι, τώρα, πως έπιτοπέται σ' έναν δικαστή να συμδουλεύεται, κάποτε, και την καρδιά του!... Θα σας βοηθήσω λοιπόν να σώσετε τα νείατα σας και την όμορφιά σας!... 'Ακούστε συνεπώς το έγκλημά σας, για να μπορέσετε να υπερασπίσετε τον εαυτό σας!... Σας κατηγορούν πως ήρθατε στο Παρίσι για να συνωμοτήσετε εναντίον της ζωής του πρώτου ύπουργού του Κράτους!... Δεσποινίς ντε Λεσπάρ! 'Εγώ είμαι ο ύπουργός, τον άποιο θέλετε να δήτε νεκρό!...

—'Η 'Ανναίς προς στιγμήν, χαμήλωσε το κεφάλι της, μα εϋθός πάλι τό άνασήκωσε. Κύταξε τον ίσχυρό και πανούργο καρδινάλιο, στο όποιο τα χέρια βρισκόταν, με τό παρθενικό, διαυγές βλέμμα της, και του είπε άφροδα :

—'Η κατηγορία σας, κύριε, είναι περιττές... Θα σας πω γιατί ήρθα στο Παρίσι, μ' όλο που είμαι βέβαιη πως τό ξέρετε... 'Αλλά μ' άρέσει να έξηνώ ή ίδια τί πράξεις μου!... Λοιπόν, δεν ήρθα στο Παρίσι για να διεκδικήσω τά δικαιώματα που μου άναγνώρισε ο πατέρας μου, 'Ερρίκος ο Δ'...

—Δεσποινίς! την διέκοψε ο Ρισελιέ. 'Η άναγνώριση των δικαιωμάτων σας, θα κλονισή τον θρόνο!... 'Ωστόσο, αν αυτή είναι ή μόνη σας έπιθυμία, θα παρακαλέσω τον βασιλέα να σας πάρη κοντά του... Να σας έχη στις βαχμίδες του περιλάμπρου θρόνου του... Τί θα λέγατε αν σας έβδαν ένα δουκάτο με έτήσια εισοδήματα από διάκοσες χιλιάδες λίρες;

—Μια υπερέφραση κίνηση της 'Ανναίς φανέρωσε όλη την ευγένεια της καταγωγής της.

—Κύριε! του είπε. 'Από κατηγορούς μετατρέπεστε σε ίκέτη!... —'Οχι! φώναξε ο εκλαμπρότατος. Δεν παρακαλώ κανέναν!... Λεπτομέρειες! διαρκώς με προσβάλλετε, άλλ' ο άνδρις μου! έπιβάλλει να σας συγχωρώ!... Καλά όμως θα κάνετε να μην εξακολουθήσετε έτσι...

Και παίρνοντας ύψος ήρεμότερο, πρόσθεσε :

—Πιστέψτε τά λόγια μου... Σκεφτήτε καλύτερα και δεχθήτε

έκείνο που τώρα σας προσφέρω... Μετά λίγη ώρα, θα είναι ίσως πολύ άργά!...

Μα ή κόρη, που είχε κάνει υκοπό της ζωής της την έκδίκηση της άδοκασκοταμένης μητέρας της, δεν συγκρατιόταν πειά. 'Ανάρθρωσε τό άνάστημά της μπροστά στον πρώτο ύπουργό του Κράτους! Τα μάτια της έβγαζαν σπινίθες. Μιά υπερφυσική, έσωτερική δύναμη, την έκανε να φαίνεται φοβερή όσο και όσαία. Και με φωνή που έκανε τον ένοχο καρδινάλιο να φρίττει, είπε :

—Θα είναι πολύ άργά για σας, μάλλον, Ρισελιέ!... Με παίρνει, λοιπόν, για τον Σαμπριάκ, και μου προτείνετε την εξαγορά μου;... Φαντασθήκατε πως ή άγλη ενός δουκάτου θα θάμπωνε τη διαύγεια του μυαλού μου, ώστε να ξεχάσω τον έξευτελιστικό και άδικο θάνατο της μητέρας μου;... Με κατηγορήσατε προηγουμένως ότι συνωμότησα δ' έναντίον σας, άκούστε λοιπόν!...

Στό σημείο αυτό, ή 'Ανναίς πλησίασε περισσότερο προς τον καρδινάλιο και τον άγγιξε, με την άκρη του δαχτύλου της, στο στήθος. Με τό πρόσωπο ζωημένο από τον ευγενικό της πόθο, ή 'Ανναίς φαίνόταν, τη στιγμή εκείνη, άπίστευτα όμορφη. Κι' εξακολούθησε να λέει με θαυμαστή ψυχραιμία :

—'Όταν ή μητέρα μου απέθανε, μου παράγγειλε να σέβωμαι όσ'όσο το όνομα Ρισελιέ!... Γιατί, εκτός από σας, τό έχει και ο άδελφός σας!... Αυτή, λοιπόν, ή έντολή της πεθαμένης μητέρας μου, μ' έκανε να σας καλέσω για να σας προτείνω έναν έντιμο άγώνα!... Να μονομαχήσουμε... Ναι, Ρισελιέ! Γυναίκα έγώ, θα διασταύρωνα τό σπαθί μου με τό δικό σας... Θα σας σκότωνα!... Θάθ'αθα, ύστερα, την άτιμία σας στη σιωπή της άπομακρινσίας μου από την κοινωνία!... Καί θάχαμε για μόνο κυιτή, τό Θεό!...

—'Εφριξε ο καρδινάλιος, κι' έκανε μια χειρονομία για να την σταματήσει.

—'Αφήστε με να μιλήσω, φώναξε ή νέα, συγκινημένη. Είπε ή πεθαμένη μητέρα μου πού σας μιλούσε με τό δικό μου τό στόμα!... Τά έχει όλα γράψει ή ίδια, με τό χέρι της... 'Εχει εξειστορήσει τη συναμερή συνωμοσία του Ρισελιέ, ύπ'οπριή του τ' Ερρίκου Δ'... 'Α'αφέρει τό τί έκάνατε την τρομερή εκείνη νύχτα, για να άπογνήσετε την ένδοια το βασιλέως!... Καθώς και για να απέλπιζετε τον άδελφό σας, να τον κάνετε ν' άποσυρθεί, και να πάρετε τη θέσι του!... Μα δεν μου επιτρέπουν να παρουσιασθώ στο βασιλέα!... Δεν μ' άφήνουν να πάω να διαβάσω σ' αυτόν και στην Αούλ' του, όλα όσα έγραψε το θύμα σας!... Μόνο έτσι, άκούγοντάς ή κατηγορία της πεθαμένης από όλόκληρο τό βασίλειο της Γαλλίας!...

Ο Ρισελιέ, κατάγλαμος, άποσποδρόμησε. 'Ερριχνε γύρω του άγριες ματιές. Μα ή 'Ανναίς τον εναυπλησίωσε, και με ύπερφρονητικό, έπρόθευσε :

—Φοβάστε μην άκούη κανείς!... Γιατί τρέμετε;... Διατάξετε να με φυλακίσουν, και να με σκοτώσουν, όπως κάνατε και για τη μητέρα μου!... Μα δεν θα μπορέσετε να εξαφανίσετε ποτέ και την κατηγορία που σας άτιμάει!... Μιά μέρα, ή πεθαμένη θα μιλήσει!...

—Με τό χαρτί αυτό! φώναξε ο Ρισελιέ. —Ναι! Με τό χαρτί αυτό ή πεθαμένη μιλούσε... Δώσε μου τό χαρτί αυτό, πρηνώς ο καρδινάλιος, με φωνή πνιγμένη! Μου χρειάζεται!... Θα σ' ελευθερώσω!... Θα σε κάνω μεγάλη!... Θα σε γεμίσω από τιμές, δόξες, και πλούτη!...

Και τότε ή 'Ανναίς τό απάντησε με πένθιμη έπισημότητα :

—Μα τό χαρτί αυτό δεν είναι λικό μου!... Ζήτησέ το από την πεθαμένη!...

—'Η απάντησή αυτή έκανε τον Ρισελιέ να χάσει τον άνθρωπισμό του. 'Ηταν τόσος ένας έξαναοισμένος όρσός, που φώναζε :

—'Ε, λοιπόν! Θα τό πάρω μόνος μου!... Να! έδω τό βρό!... Έγώ κατάλαβα των φίλων σου... Θα τους σκοτώσω έναν-έναν, όσ'όσο μάθω πού έχεις κρύψει την αληθινή σου φοβηστικότητα!... Με σένα πειά τελειώσω!...

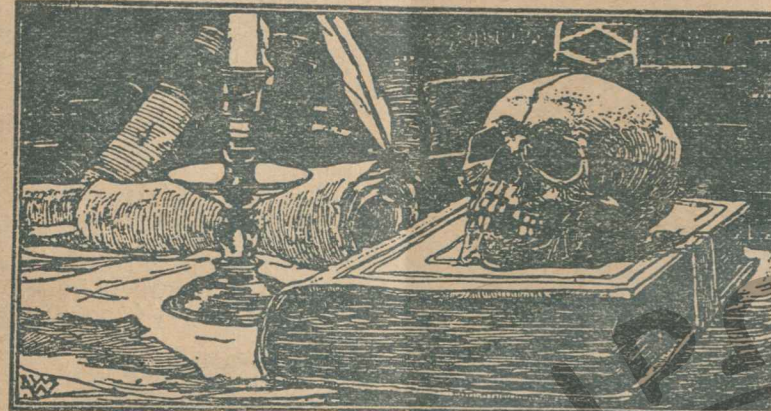
Και τράβηξε από τη θήκη του τό έγχειρίδι του!

—'Η 'Ανναίς, άτάραχη, σταύρωσε τά χέρια της! 'Ούλεγε και νείς πως ή μητέρα της, την όποια αυτή μονάχα έθλεπε, παράυεκε τό παιδί της και τό έδινε θάρρος.

—'Αρχίζω από σένα! είπε ο εξαγριωμένος καρδινάλιος, καγχαζοντας σαν δαίμονας της κολάσας. Φύγε, καταραμένη, από τον δρόμο μου!... Πάρε τό μυστικό μαζί σου στον τάφο!...

Κι' ύψωσε τό μαχαίρι του για να τό καταφέρει στο στήθος της νέας, λέγοντας με άήκουστη μοχθηρία :

(Άκολουθεί)

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΚΕΡΕΝΙΕΣ ΚΟΥΚΛΕΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ!

Μία πρωτότυπη κι εκπληκτική έρευνα. Η μυστηριώδης αύτεκτονια του δόκτορος Κλεραμπώλ. Η δώδεκα άριστοκρατίας της Βίλλας του. Μία σφαίρα στην καρδιά της κούκλας. Η κερένια γυναίκα του Άγιόλλα. Ο άπαγχονισμός του Ισπανού συγγραφέως. Τό δρόμο του Άμερικανού Τζαίμς Χουάιτ. Μία παράξενη ιεροσουλιά. Στην ηλεκτρική καρέκλα. Η κερένια κούκλα με τη θαλασσομένη καρδιά, κλπ. κλπ.

ΕΛΕΥΤΑΙΑ ένας διάσημος Άμερικανός δημοσιογράφος, ο Ουίλλιαμ Σήμπρον, έκανε μια εκπληκτική και πρωτότυπη έρευνα για τ' ανδροειδή που σκοτώνουν...

Ο Ουίλλιαμ Σήμπρον πήρε άφορη γι' αυτό το συνταρακτικό ρεπορτάζ του από μια υπόθεση άσχετα μυστηριώδη, που άνασταίωσε δύο και λίγους καιρό το Παρίσι. Ένας από τους πιο γνωστούς γιατρούς της κοσμοπόλεως, ο δόκτωρ Κλεραμπώλ, βρέθηκε μια νύχτα νεκρός στο παράξενο διαμέρισμά του, σε μια παλιά κι απόμικρη βίλλα στο Σαιν - Κλου. Ο γιατρός αυτός διηγήθηκε από χρόνια ένα από τα μεγαλύτερα νοσοκομεία του Παρισιού και έθετο το πρόβλημα ως μια κορυφή της επιστήμης. Έπλεον ο δόκτωρ Κλεραμπώλ ήταν περιζήτητος στα κοσμικά σαλόνια, γιατί ήταν ανειματώδης ομιλήτης και εύθυμος πάντοτε συνδιαγνώων.

Παρ' όλα αυτά, ο δόκτωρ Κλεραμπώλ ήταν ένας μυστηριώδης άνθρωπος. Τις περισσότερες ημέρες της εβδομάδας έφευγε ένοχλος από το Παρίσι και κλεινόταν ολομόναχος στην παλιά βίλλα του. Πώς λοιπόν είχε πεθάνει; Επρόκειτο περί εγκλήματος; Είχε δολοφονηθεί; Ο Ιατροδικαστής, ύστερ' από μια προσεκτική εξέταση του πτώματός του, διαπίστωσε ότι ο δόκτωρ Κλεραμπώλ είχε αυτοκτονήσει...

Για ποιο λόγο; Αυτό πάλι ήταν δυνάμει των αστυνομικών, οι οποίοι τα είχαν χάσει κυριολεκτικά μέσα στο τραγικό διαμέρισμα του ατόχειρος. Τα δωμάτια του πρώτου πατώματος της βίλλας του δόκτορος Κλεραμπώλ έμοιαζαν με το περίφημο Παρισινό μουσείο Γκρενν ή με το επίσης περίφημο μουσείο της κυρίας Τισσώ, στο Λονδίνο. Με άλλα λόγια, τα δωμάτια αυτά ήταν γεμάτα από μεγάλες κερένιες κούκλες, ντυμένες με πολυτελή μεταξωτά, που παρίσταναν τις θωρακισμένες κυρίες της άριστοκρατίας της κοσμοπόλεως. Η ομοιότητα ήταν τόσο καταπληκτική, ώστε οι αστυνομικοί πίστεψαν για μια στιγμή ότι βρισκόταν μπροστά σε βαλσαμωμένες γυναίκες! Όλες αυτές η κερένιες κούκλες ήταν σε φυσικό μέγεθος κι είχαν τοποθετηθεί σε φυσικές στάσεις. Μια από αυτές καθόταν μπροστά στο πάβλο, άλλη ήταν ξαπλωμένη σε ένα κόκκινο ντιβάνι, μια άλλη καθόταν αναπαυτικά σε μια βαθεία πολυθρόνα, και ούτω καθεξής.

Η Ανάκρισις, λοιπόν, η οποία έγινε με τον πιο διακριτικό τρόπο, έφερε σε φως διάφορες λεπτομέρειες, που παρουσιάζουν τον δόκτωρ Κλεραμπώλ ως... παράφρονα! Ο περίφημος αυτός Παρισινός γιατρός, μόλις έρωτερόταν μια κυρία της άριστοκρατίας, αντί να της εξομολογηθεί τον έρωτά του, όπως θα έκανε κάθε άλλος άνδρας, κατέφευγε σ' έναν μεγαλοφυή Λευκοκόμο γλύπτη, ειδικό για κερένιες κούκλες, και του παράγγειλε το όμοιομα της λατρεντής του. Κατόπιν αγοράζε από τη μοδίστρα της αγαπημένης του μια τουαλέτα, όμοια μ' εκείνη που φορούσε την πρώτη φορά που την γνώρισε, έντυνε την κούκλα μ' αυτό το φόρεμα και την τοποθετούσε στο παράξενο διαμέρισμα της μυστηριώδους βίλλας του. Μ' αυτόν τον τρόπο ο δόκτωρ Κλεραμπώλ είχε συγκεντρώσει εκεί πέρα δώδεκα θωρακισμένες κούκλες, όμοιωματά δώδεκα περιφημων καλλονών, που κρατούσαν τα σκήπτρα της κομψότητας στο Παρίσι.

Μα γιατί τώρα είχε αυτοκτονήσει ο παράξενος γιατρός; Ένας από τους αστυνομικούς, που είχαν αναλάβει να διαφωτίσουν αυτή την υπόθεση, ο επιθεωρητής Προίελ, έκανε την έξη εκπληκτική ανακάλυψη. Μια από τις κερένιες κούκλες του δόκτορος Κλεραμπώλ, που ήταν το όμοιομα της κυρίας Έντβίλ Ροιέ, της νεαρής και βαθύλογχης κυρίας, η οποία είχε ντυμένη εσχάτως τον Άγγλο πρωταθλητή του γκολφ Χάρου Φούντ, είχε μια σφαίρα στο μέρος της καρδιάς...

Αυτή η σφαίρα τώρα διατίθεται πλήρως στο μέρος της καρδιάς... Απτή η σφαίρα τώρα διατίθεται πλήρως στο μέρος της καρδιάς... Απτή η σφαίρα τώρα διατίθεται πλήρως στο μέρος της καρδιάς... Απτή η σφαίρα τώρα διατίθεται πλήρως στο μέρος της καρδιάς...

Ο Άμερικανός λοιπόν δημοσιογράφος πήρε άφορη από την πε-

ρίορη αυτή υπόθεσι κι' ανακάλυψε μια δολοφονία σε τέτοιον παράδοξον περιπτώσεων, στις οποίες η κερένια κούκλα παίζει ένα σημαντικό ρόλο. Κι' ως πρώτο παράδειγμα φέρει τον τραγικό θάνατο του Ισπανού συγγραφέως Πέδρο Άγιόλλα, ο οποίος βρέθηκε να κρεμασμένος από ένα κάγκελο της σκάλας του. Κάτω, στο τελευταίο σκαλοπάτι, βρισκόταν θυματισμένη μια κερένια κούκλα, που φερότανε μια όμοια γυναίκα, με μαύρα μαλλιά και μεγάλα καπνιστικά άμυγδαλωτά μάτια. Η ιστορία αυτής της κερένιας κούκλας άρχισε από τις πιο συγγραφικές. Ο Άγιόλλα είχε παντρευτεί μια όμοια γυναίκα, την Ροζάριο Καλλεάν, κι' είχε ζήσει μαζί της ενταχισμένος λίγα χρόνια. Η Ροζάριο όμως ήταν σκληρή και κρύα κι' έμενε με τον άνδρα της στο σπίτι του. Από τότε ο Άγιόλλα ζούσε με τη συντροφιά της αγαπημένης του κερένιας κούκλας, την οποία καλούσε «Ροζάριο». Η ιστορία αυτής της κερένιας κούκλας άρχισε από την απειρία του, γιατί ελάτρευε την όμοια γυναίκα, η οποία μωσαίσε σ' ένα εργοστάσιο, που έφτιαχνε κερένιες κούκλες, για να φτιάξουν το όμοιομά της και κατόπιν έφτιαχνε την βαλσαμωμένη κούκλα και πήρε το κερένιο όμοιομά της στο σπίτι του. Από τότε ο Άγιόλλα ζούσε με τη συντροφιά της αγαπημένης του κερένιας κούκλας, την οποία καλούσε «Ροζάριο». Η ιστορία αυτής της κερένιας κούκλας άρχισε από την απειρία του, γιατί ελάτρευε την όμοια γυναίκα, η οποία μωσαίσε σ' ένα εργοστάσιο, που έφτιαχνε κερένιες κούκλες, για να φτιάξουν το όμοιομά της και κατόπιν έφτιαχνε την βαλσαμωμένη κούκλα και πήρε το κερένιο όμοιομά της στο σπίτι του. Από τότε ο Άγιόλλα ζούσε με τη συντροφιά της αγαπημένης του κερένιας κούκλας, την οποία καλούσε «Ροζάριο».

Πιο τραγική ακόμη έγινε η ιστορία του Άμερικανού βιοηγιστή Τζαίμς Χουάιτ, ο οποίος είχε το κερένιο όμοιομα της κόρης του, που πεθάνει σε κάποιο αυτοκινητιστικό δυστύχημα, σ' ένα μυστηριώδες ματίο του μεγάρου του, στο οποίο δεν επέτρεπε να μπει κανείς πέρα της. Ένα βράδυ όμως, επιστρέφοντας ξαπλωμένος από ένα ταξίδι, κι' κατάληκτος φως μέσα σ' αυτό το δωμάτιο. Ένας από τους παραινέτες του, ο περιεργός Πέτερ Κόγκαν, θέλησε να παραβιάσει το μυστικό του κυρίου του και έμπηξε μέσα τις άποσιες του. Η μητέρα μ' ένα αντικείμενο στο ματίο της κερένιας κούκλας. Πά κακή του τύχη όμως, κι' εκείνη άνοιξε, κι' η κούκλα έβγαλε μια γύρση σ' Άμερικανό βιοηγιστή, ο οποίος έβγαλε αυτή την παραβίαση του ματιού της κερένιας κούκλας ως μια ιεροσουλιά, ως μια δήλωση της μημής της καρδιάς του και τρέλλος από το θάνατο του, έβγαλε το πιστόλι του και σκότωσε τον άστυλιόστο Πέτερ Κόγκαν. Περιττό πάλι να πω ν' αναφέρει καμιά άλλη θάνατο.

Ο Τζαίμς Χουάιτ καταδικάστηκε σε θάνατο.

Επίσης παράξενη είχε και μια άλλη τέτοια περίπτωση η πιο τραγική ιστορία απ' όλες αναφέρει ο Ουίλλιαμ Σήμπρον.

Ένας Άγγλος εισοδηματίας, ο Τζων Τρέβορ, όταν έχασε τη γυναίκα του, έφτιαξε την καρδιά της και κατόπιν βαλσαμώσε. Έπειτα παράγγειλε σ' ένα εργοστάσιο του Λονδίνου μια κερένια κούκλα, όμοια με την νεκρή γυναίκα του, κι' έβγαλε τη βαλσαμωμένη καρδιά της και την τοποθέτησε μέσα στο στήθος της κούκλας. Έτσι κι' έγινε. Μα την τελευταία στιγμή, λίγο πριν ζήτησε την κερένια κούκλα ο Τζων Τρέβορ, ένας υπάλληλος του εργοστασίου έκανε λάθος και την πούλησε αντί μιας άλλης σ' έναν άσημο ούτονο. Ο Τζων Τρέβορ, όταν έμαθε αυτό το λάθος, άρχισε να περιφέρεται σαν τρελλός στα διάφορα μαγαζιά του Λονδίνου για ν' ανακαλύψει την κούκλα με τη βαλσαμωμένη καρδιά. Τέλος ανέκρινε τον έμπορο κι' έμαθε απ' αυτόν ότι η κερένια κούκλα είχε σταλή σ' ένα έμπορο κούκλων, στη Σκωτία, το οποίο είχε αποπερασθεί εκείνη άνοιξη. Ο Τζων Τρέβορ δεν μπόρεσε ν' ανθίξει σ' αυτή την έρευνα και πήρε την ίδια μέρα λοιπόν πήγε και βρήκε τον υπάλληλο που τον κάνει αυτό το τραγικό λάθος και τον σταγγάρισε με τα ίδια του τα χέρια. Έπειτα παρεδόθη χωρίς καμιά αντίσταση στους φρενοκότες, οι οποίοι, όταν είδαν ότι ήταν τρελλός, τον έβγαλαν στο φρενοκώμα.

Ο Τζων Τρέβορ δεν μπόρεσε ν' ανθίξει σ' αυτή την έρευνα και πήρε την ίδια μέρα λοιπόν πήγε και βρήκε τον υπάλληλο που τον κάνει αυτό το τραγικό λάθος και τον σταγγάρισε με τα ίδια του τα χέρια. Έπειτα παρεδόθη χωρίς καμιά αντίσταση στους φρενοκότες, οι οποίοι, όταν είδαν ότι ήταν τρελλός, τον έβγαλαν στο φρενοκώμα.

Αυτές τις δραματικές ιστορίες έχουν η παράξενες κερένιες κούκλες που σκοτώνουν.

ΙΙΡΑ ΜΠΕΝΤΚΙΕ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΩΡΑ ως έφθουσε σ' ένα άλλο θέμα, πιο θλιβερό: στο γινώ του ποιητού, τον μικρό Ζώφ. Μέσα στην παλιά μοναξιά, στην οποία τον άφησε ο θάνατος της μητέρας του, ο Βερλαίν ένοιωθε στιγμές στοργής για το γινώ του, που είχε να τον δει από το 1879. Στις 30 'Οκτωβρίου 1886 η Ματθίλδη ξαναπαντρεύτηκε μ' έναν εργολάβο οικοδομών κι' έγινε κ. Ντελπόρ. Ο Ζώφ, ο οποίος σπούδαζε τότε στο λύκειο Κοντορσέ, είχε εκεί καθηγητή της Αγγλικής τον Στέφανο Μαλλαμέ. Ο Μαλλαμέ λοιπόν μίλησε στο νεαρό μαθητή του για τον πατέρα του και προσπάθησε να τον πείσει να τον επισκεφθεί. Μα ο μικρός Ζώφ, όταν σχολούσε, συναντούσαν πάντοτε από κάποιο συγγενή της μητέρας του, κι' έτσι η συνάντησις αυτή δεν πραγματοποιήθηκε.

Από το 1887, ο Βερλαίν, στις επιστολές του, εκφράζει την έπιθις του να ξαναδεί το γινώ του. Σημειώθηκε μάλιστα σχετικώς διαφόρων διαπραγματεύσεων, μα στην πραγματικότητα δεν έδωσε ποτέ μια σταθερή πρόθεσις να κέρει την υπόθεσις μπροστά στα βίαια στοιχεία. Ωστόσο, θα μπορούσε να το κάνει αυτό και άσφαλως οι δικασταί θα έκανον πίσω έναν πατέρα, που ήθελε να δει το παιδί του.

Όσο για τη Ματθίλδη, αυτή έμεινε αλύγιστη στην απόφασί της να μην αφήσει τον Βερλαίν να πλησιάσει τον μικρό Ζώφ. Θεωρούσε πάλι τον Πάφ ως άνθρωπο ξεπεσμένο ανεπανόρθωτα. Της φαινόταν τώρα φριχτός κι' αταίσιος. Δεν μπορούσε, βλέπετε, να δει τον μ' αλυσίδες ποιητή σ' αυτόν τον ξεπεσμένο άνθρωπο, γιατί ήταν απλώς μια γυναίκα.

Οι αυτά έκαναν έξω φρενών τον Βερλαίν, ο οποίος δεν έπαινε να εκφράζεται με τα χειρότερα έπιθετα εναντίον της πρώην σύζυγού του, της «αδαντιμένης γυναίκας», της «συνημένης» και «αποπνευσμένης».

Την κατηγορούσε πως ήταν μια κλέφτρα. «Παραφροσύνη — έγραφε — τις μετοχές μου στη γυναίκα μου, όταν δεν είχε ξαναπαντρευτεί ακόμα, για το παιδί μου. Εκείνη όμως όχι μόνο μού άρνηται να σπουδάσει το παιδί μου, αλλά ούτε κι' άρνηται να το δει και να μάθει νέα του».

Όταν ο Βερλαίν μπόρεσε να περικήσει πάλι, ένα βράδυ, που ήταν μεθυσμένος, φώναζε έξω φρενών:

— Πάω να σκοτώσω τη γυναίκα μου... Η σκληρή αυτή ιδιαιτεριότητα στο ξενοδοχείο όπου έμενε ο ποιητής, μπροστά στο φίλο του ούτονο και ποιητή Ερνέστο Ραϊνόν και σε μια γυναίκα του δόχμου, Μαρία Γκαμπιέ, ήταν μάλιστα με την οποία είχε συνδεθεί μετά το θάνατο της μητέρας του.

Μόλις είχε τα λόγια αυτά, ο Βερλαίν άφησε έξω, σέροντας το άσπερο του πού και σφίγγοντας στη γροθιά του ένα περιστρεφόμενο. Ένα γκαρσόν καφενείου, ονομαζόμενο Λιγούστος, τον έπιασε στο δρόμο, τον συγκράτησε και κατόρθωσε να τον ξαναφέρει στο ξενοδοχείο. Έτσι, με τη βοήθεια της Μαρίας, ο καλός Ραϊνόν έδυσε το μεθυσμένο και τον πλάγιασε στο κρεβάτι του. Για να τον καθυποχώσει δε του άφησε στήθος της «Σοφίας»:

Ευλογημένος νύστα, κόρμι, που μ' έκανες χριστιανό... Τότε ο Βερλαίν του φίλωσε τα χέρια, φίλωσε τα χέρια της Μαρίας κι' έανατέλανε δολιχόφρον:

— Συγγνώμη... Συγγνώμη...

Η Μαρία Γκαμπιέ είχε μια μνήη άσχημα κερμένη, βλέφαρα άσχημα κερμένα και μαλλιά κόκκινα. Αυτή είχε η περιγραφή που της κάνει ο Ερνέστος Ραϊνόν. Ωστόσο, αυτή τη γυναίκα του δόχμου ο Βερλαίν την έδωσε με τ' όνομα «Πραγκίπια Ροβινζόν». Να τί γράφει γι' αυτήν: «Και ποιος θα μπορούσε να μιλήσει γι' αυτό το κορίτσι, εκτός από μένα, τον φίλο του και τον λέρτα του».

Η Μαρία έιν' επίσης η ήρωίς του «Λού λόγια για μια κοπέλλα», έτος από τα καλύτερα πελά κομμάτια του Βερλαίν. Έκτος από ένα χωριό μερικόν μηνών, κατά το 1885, ο Βερλαίν, από τριών ετών, ζούσε μαζί με τη μητέρα του. Η παρουσία της γριής κυρίας, κι' όταν άρχισε η φτώχεια, έσφαράζε μια άσχημη άσχημη στην κοινή τους κατοικία. Οι έκτακτοι φρενοκότες του Βερλαίν γινόνταν έξω. Έφευγε μόνο απ' αυτούς μέσα στο σπίτι του τις τελευταίες του αναλαμπές, μέσα σε μια μυρωδιά αλκοόλ. Όταν όμως η

μητέρα πέθανε, κι' αυτό το τελευταίο πρόσχημα εξαφανίστηκε. Κάθε δεσμός κόπηκε μεταξύ του ανθρώπου και της κοινωνικής του καταγωγής. Και το γκρέμισμά του γίνηκε.

Σ' αυτό το γκρέμισμα πρωταγωνίστησε η Μαρία Γκαμπιέ, η οποία είχε εγκατασταθεί τώρα σαν νοικοκυρά στο δωμάτιο του και το μετέβαλε σε κέντρο άσπιδας.

Μα ο ρόλος της Μαρίας δεν περιορίστηκε ως εδώ. Η γυναίκα αυτή εκπροσωπούσε το γυναικείο φίλο, που ξανάπαρνε κάπως άρχα την ορβάνη του στον ποιητή. Η Μαρία Γκαμπιέ ήταν η πρώτη γυναίκα, με την οποία συνεδέθη ο Βερλαίν μετά τη Ματθίλδη.

Ο δεσμός της δούσε με τον ποιητή δεν έμπόδιζε τη γυναίκα αυτή του δόχμου να έξασκη το επάγγελμά της. Κάθε βράδυ, στις έφτα άνοιξες, έφευγε από το δωμάτιο του ποιητού και ξαναγύριζε στις έντεκα, τις περισσότερες φορές φριχτά μεθυσμένη. Ο Βερλαίν, ξυπλωμένος, την έπαιζε χωρίς ν' άγανακτή, ως δυν τον εγκατέλειπε, για να προσκολληθεί σε κάποιον άεργο βαρελοποιό, ονομαζόμενο Σελεστέν.

Τα τελευταία δέκα χρόνια της ζωής του ο Βερλαίν τα πέρασε στο Παρίσι. Δέκα χρόνια χωρίς καμιά φηγή, πως είχε δυνατόν; ... Πως έμενε δίον αυτό τον καιρό ο Βερλαίν καθηλωμένος στο ίδιο μέρος, αυτός, που κάθε δύο χρόνια ένοιωθε την ανάγκη να ξεφύγει από τον ένοτόν του κι' από την τύχη του; Πρέπει λοιπόν να πιστέψω κανείς ότι η μαγία του γαλήνευε με τα χρόνια... Όχι! Απλώς, πάλι, η άσπιδας του με τη φτώχεια του, τον έμπόδιζε να κάνει τις τρελές του.

Και πραγματικά, η άσπιδας του είχε γίνει πάλι χρόνια κι' είχε άπλωθ' σ' όλο το δεξί του πλευρό. Το γινώτο του έπαθε σε λίγο άγκυλωσι. Εκτός δε από αυτά, ο ποιητής ήταν προσβεβλημένος από ένα τρομερό αρρώσιο νόσημα, από κίρρωσι του ήπατος, από καρδιακή υπερτροφία, κι' ήταν διαθητικός και αλκοολικός.

Στις αρχές του Ιουλίου 1886, ο Βερλαίν μπήκε για πρώτη φορά στο νοσοκομείο. Τού είχαν παρουσιάσει έλκη στα πόδια. Ωστόσο διάσσε πολύ πριν το άπορσισσι αυτό. Μα αφού πέρασε δύο μήνες σ' ένα νοσοκομείο κι' άλλους τέσσερες σ' ένα άλλο, τους οποίους έπακολούθησε σχεδόν άμέσως ένας δολιχρός χρόνος, μοιρασμένος σε διάφορα νοσοκομεία και άσπιδας, άρχισε πάλι να συνηθίζει, στην αρχή με γκρίνια και μονομυρητά και τέλος έβλεπε με συμπάθεια αυτά τα καταρνήγια, στα οποία έπαιναν ή στανοζώριες της φτώχειας, ή απαιτητές των σπιτονοικοκυρών κι' η κραυγές των μεγαλών. Τού φαινόταν σαν μια γλυκύα φυλάκη, μια φυλάκη γι' ένα καλό παιδί.

«Έχω — γράφει — το φρενί μου που χρειάζεται, όχι πολύ κρασί και κομμάτια καλά».

Από τον Ιούνιο του 1886 ως το θάνατό του, δηλαδή μέσα σε δέκα χρόνια περίπου ζωής, ο ποιητής πέρασε πέντε σχεδόν χρόνια σε νοσοκομεία, δηλαδή το μισό διάστημα. Σημείωσε τόσο σ' αυτά, ώστε να μη παραστήσει. Αυτό που φοβόταν, μόλις γινόταν λίγο καλύτερα, ήταν μήπως του δώσουν έξιημο.

«Δεν έβγα ποτέ — γράφει — ποτέ να με πιάσουν έξω από την πόρτα».

Μα ο Βερλαίν ήταν πάντοτε συνημένος κι' οι γινώτοι ενδιαφερόταναν γι' αυτόν.

Μόλις είχε τα λόγια αυτά, ο Βερλαίν άφησε έξω, σέροντας το άσπερο του πού και σφίγγοντας στη γροθιά του ένα περιστρεφόμενο. Ένα γκαρσόν καφενείου, ονομαζόμενο Λιγούστος, τον έπιασε στο δρόμο, τον συγκράτησε και κατόρθωσε να τον ξαναφέρει στο ξενοδοχείο. Έτσι, με τη βοήθεια της Μαρίας, ο καλός Ραϊνόν έδυσε το μεθυσμένο και τον πλάγιασε στο κρεβάτι του. Για να τον καθυποχώσει δε του άφησε στήθος της «Σοφίας»:

Ευλογημένος νύστα, κόρμι, που μ' έκανες χριστιανό... Τότε ο Βερλαίν του φίλωσε τα χέρια, φίλωσε τα χέρια της Μαρίας κι' έανατέλανε δολιχόφρον:

— Συγγνώμη... Συγγνώμη...

Η Μαρία Γκαμπιέ είχε μια μνήη άσχημα κερμένη, βλέφαρα άσχημα κερμένα και μαλλιά κόκκινα. Αυτή είχε η περιγραφή που της κάνει ο Ερνέστος Ραϊνόν. Ωστόσο, αυτή τη γυναίκα του δόχμου ο Βερλαίν την έδωσε με τ' όνομα «Πραγκίπια Ροβινζόν». Να τί γράφει γι' αυτήν: «Και ποιος θα μπορούσε να μιλήσει γι' αυτό το κορίτσι, εκτός από μένα, τον φίλο του και τον λέρτα του».

Η Μαρία έιν' επίσης η ήρωίς του «Λού λόγια για μια κοπέλλα», έτος από τα καλύτερα πελά κομμάτια του Βερλαίν. Έκτος από ένα χωριό μερικόν μηνών, κατά το 1885, ο Βερλαίν, από τριών ετών, ζούσε μαζί με τη μητέρα του. Η παρουσία της γριής κυρίας, κι' όταν άρχισε η φτώχεια, έσφαράζε μια άσχημη άσχημη στην κοινή τους κατοικία. Οι έκτακτοι φρενοκότες του Βερλαίν γινόνταν έξω. Έφευγε μόνο απ' αυτούς μέσα στο σπίτι του τις τελευταίες του αναλαμπές, μέσα σε μια μυρωδιά αλκοόλ. Όταν όμως η

μητέρα πέθανε, κι' αυτό το τελευταίο πρόσχημα εξαφανίστηκε. Κάθε δεσμός κόπηκε μεταξύ του ανθρώπου και της κοινωνικής του καταγωγής. Και το γκρέμισμά του γίνηκε. Σ' αυτό το γκρέμισμα πρωταγωνίστησε η Μαρία Γκαμπιέ, η οποία είχε εγκατασταθεί τώρα σαν νοικοκυρά στο δωμάτιο του και το μετέβαλε σε κέντρο άσπιδας.

Μα ο ρόλος της Μαρίας δεν περιορίστηκε ως εδώ. Η γυναίκα αυτή εκπροσωπούσε το γυναικείο φίλο, που ξανάπαρνε κάπως άρχα την ορβάνη του στον ποιητή. Η Μαρία Γκαμπιέ ήταν η πρώτη γυναίκα, με την οποία συνεδέθη ο Βερλαίν μετά τη Ματθίλδη.

Ο δεσμός της δούσε με τον ποιητή δεν έμπόδιζε τη γυναίκα αυτή του δόχμου να έξασκη το επάγγελμά της. Κάθε βράδυ, στις έφτα άνοιξες, έφευγε από το δωμάτιο του ποιητού και ξαναγύριζε στις έντεκα, τις περισσότερες φορές φριχτά μεθυσμένη. Ο Βερλαίν, ξυπλωμένος, την έπαιζε χωρίς ν' άγανακτή, ως δυν τον εγκατέλειπε, για να προσκολληθεί σε κάποιον άεργο βαρελοποιό, ονομαζόμενο Σελεστέν.

(Ακολουθεί)

έκει του εξασφάλισα μία ζωή όσο μπορούσα πιο άνετη. 'Αφοῦ πλήρωσα όλα τὰ χρέη του, μού ἀπέμειναν μικρά πράγματα ἀπ' τὴν περιουσία μου.

Ἐνταυτοῦ, κατέβαλα κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ ἐσχάσει τὰ βάσανά του στὴ φυλακή. 'Ἐτσι ἀνέκτησε τὴν εὐρωστία τοῦ σώματός του, ἀλλὰ τὸ μυαλό του ἔμεινε ἀρρωστημένο. Ἡ φρίκη τῆς φυλακῆς καὶ ἡ ἀγωνία εἶχαν ἀφήσει βαθεῖα ἐντύπωση στὸν ἐνεργητικὸ καὶ δραστήριο αὐτὸ ἄνθρωπο, ποὺ ἦταν συνηθισμένος σὲ μία ζωὴ γεμάτη ἀπολαύσεις καὶ πολυτάραχη. Ἡ ἀδράνεια τὸν εἶχε συντρίψει. Ἐνοιωθε φόβους παιδιᾶριώδεις καὶ ἀδικαιολόγητους καὶ τὸ παραμικρὸ τὸν ἐξελεύριζε. Ἐτσι τὰβασε μ' ἑμένα, ὁσάκις δὲν μπορούσα νὰ τοῦ ἱκανοποιῶ μίαν ἐπιθυμία του.

Εἶχε χάσει πειὰ τὴν καρτερικότητα ἐκείνη, μὲ τὴν ὁποία ἀτένιζε ἀφοῦ καὶ τὸ πιο ἀπαίσιο μέλλον καὶ τώρα ἔτρεμε, ἀναλογιζόμενος τὴ φτώχεια ποὺ δὲν θ' ἀργούσε νὰ χτυπήσει τὴν πόρτα μας. Κάθε μέρα μάλιστα μὲ ρωτοῦσε πῶς θὰ ἐξοικονομούσα τ' ἀπαραίτητα γιὰ τὴ ζωὴ μας, ὅταν θὰ σωνδύτουσαν κι' οἱ τελευταῖοι μας πόροι. Δὲν ἤξερα τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω, γιατί καὶ μένα ἡ ἴδια ἀνυσυχία με κατείχε.

Τέλος ἦρθε ἡ στιγμή ποὺ μείναμε χωρὶς χρήματα. Ἀρχισα τότε νὰ ζωγραφίζω διάφορα κομφοτεχνήματα, τὰ ὁποία πουλούσα. Ὅταν ἐργαζόμουν δώδεκα ὥρες τὴν ἡμέρα, κέρδιζα ἀπ' αὐτὰ ὀκτὼ-δέκα φράγκα. Ἐφταναν ὁπωσδήποτε γιὰ νὰ ζοῦμε, ἀλλὰ ὁ Λεώνης τὸ θεωροῦσε αὐτὸ ὡς τὴν ἐσχάτη πείνα. Ἐπιθυμοῦσε χιλιά-δύο πράγματα ἀδύνατα καὶ παρασπονιόταν πικρά, γιατί δὲν ἦταν πειὰ πλούσιος. Μὲ καθηγοροῦσε πολλές φορές, γιατί πλήρωσα τὰ χρέη του καὶ δὲν ἔφυγα μαζὺ του κρυφά, κρατώντας τὰ χρήματά μου. Γιὰ νὰ τὸν καταπραῖνω, ἀναγκάζομουν νὰ τοῦ ἀποδεικνύω ὅτι ἂν τὸ ἔκανα αὐτό, θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν ἀποφυλάκισω. Καθόταν συχνὰ στὸ παράθυρο καὶ βλαστημοῦσε τοὺς πλουσίους ποὺ τοὺς ἔβλεπε νὰ περνοῦν με τ' ἀμάξια τους καὶ τὴν ἀκολουθία τους. Μοῦ ἔδειχνε τὰ τριμμένα ρούχα του καὶ μοῦ εἶπε μὲ τὸν φωνῆς, ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψω: Καὶ τώρα ἐσύ μπορεῖς νὰ παραγγεῖλεις νὰ μοῦ φτιάξουν ἄλλα, μὰ δὲν θέλεις». Κατάντησε νὰ μοῦ λέει τόσο συχνὰ ὅτι μπορούσα νὰ τὸν σώσω ἀπὸ τὴ φτώχεια κι' ὅτι δὲν τὸ ἔκανα αὐτὸ ἀπὸ ἐγωισμό, ὡστε στὸ τέλος ἀρχισα νὰ τὸν θεωρῶ γιὰ τρελλό κι' ἔπαψα τις προσπάθειές μου νὰ τὸν κάνω νὰ λογικευθῇ. Ὅσακις αὐτὸς μίλούσε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, ἐγὼ σάπαινα καὶ τοῦ ἔκρυβα τὰ δάκρυα, τὰ ὁποία δὲν γρησέμεαν σὲ τίποτε, γιατί τὸν ἐρέθιζαν περισσότερο. Τότε ἐκείνος ἔπαιρνε τὴ σιωπὴ μου γιὰ ἀδιαφορία καὶ συχνὰ σήκωνε τὸ χέρι του καὶ μὲ χτυποῦσε μὲ δύναμη. Μιά φορά μάλιστα θὰ μὲ σκότωνε, ἂν δὲν ἔτρεχαν οἱ γείτονες νὰ μὲ βοηθήσουν.

Εἶνε ἀλήθεια πῶς, ὅταν τοῦ περνοῦσαν οἱ θυμοὶ του αὐτοί, ἔπεφτε στὰ πόδια μου καὶ μοῦ ζητοῦσε συγγνώμην με δάκρυα, νῆς, γιατί τὰ δάκρυά του τοῦ προκαλοῦσαν καινούργια νευρική κρίση.

Στὸ τέλος, ὁ Λεώνης ἔπαινε πειὰ νὰ εἶνε εὐέλπιτος, μὰ τὴν κατάστασι αὐτὴ τὴ διαδέχθηκε μὲ ἄλλη πολὺ χειρότερη, ἕνα εἶδος σκυθρωπῆς καὶ ἀφωγῆς ἀπελπίσεως. Μὲ κύτταζε ἄγρια, ὡς νὰ ἔτρεφε ἕνα κρυφὸ μίσος ἐναντίον μου καὶ νὰ ἤθελε νὰ μ' ἐκδικηθῇ. Συχνὰ ξυπνοῦσα τὴ νύχτα καὶ τὸν ἔβλεπα ἔρθιο μ' ἑμένα, ὡς νὰ μὲ σκότωσε καὶ ἔθγαζε τρομαγμένες φωνές. Αὐτὸς ὅμως σήκωνε τοὺς ὤμους του καὶ ξαναγύριζε στὸ κρεβάτι του, γελώντας κτηνωδῶς.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ, τὸν ἀγαποῦσα ἀκόμα, ὅχι καθὼς εἶχε καταστήσει, ἀλλὰ ὅπως ἦταν ἀλλοτε καὶ ὅπως μπορούσε νὰ ξαναγίνῃ. Ὑπῆρχαν στιγμὲς ποὺ νόμιζα ὅτι θὰ ἐπῆρχετο σ' αὐτὸν κάποιος ἀνθρώπος, ἀπηλλαγμένος ἀπ' ὅλες τὶς κίβες τοῦ συνηθῆναι, γιατί δὲν ἔδειχνε πειὰ καμμιὰ λύπη γιὰ τίποτε, οὔτε ἐπιθυμία γιὰ ὅτι δῆποτε. Δὲν μπορούσα νὰ φαντασθῶ ποῖο ἦταν τὸ

ἀντικείμενο τῶν βαθειῶν στοχασμῶν, τοὺς ὁποίους φαινόταν βυθισμένος. Συχνὰ, τὰ μάτια του προσκολλητόντουσαν ἐπ' ἐμένα, τόσο περιέργω, ὥστε τὸν φοβόμουν. Δὲν τοῖμοῦσα νὰ μιλήσω, ἀλλὰ μὲ βλέμματι ἱκετευτικὰ ἐπικαλούμην τὸ ἔλεός του. Τότε μοῦ φαινόταν ὅτι ἔβλεπα τὰ μάτια του νὰ ὀρῶνται κι' ὅτι ἕνας στεναγμὸς ἀνεπαίσθητος ἀνασθίκανε τὸ στήθος μου. Ἐπειτα γύριζε ἄλλοι τὰ μάτια του, ὡς νὰ ἤθελε νὰ κρυφθῇ τὴ συγκίνησίν του καὶ βυθιζόταν πάλι στοὺς στοχασμούς του.

Ἐξάφνα τότε ἀρχισε καὶ πάλι ὁ Βενετὸς μαρκήσιος νὰ με τριγυρίζῃ. Δὲν ἔμπαινε ποτέ στὸ σπίτι μας, γιατί ἤξερε τὴν ποστρουφὴ μου πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ περνοῦσε κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά μας καὶ φώναζε τὸ Λεώνη. Τότε ὁ Λεώνης ἔβγαλε καὶ τοῦ κι' ἔμενε ἔξω πολλές ὥρες. Μία μέρα εἶδα τὸν μαρκήσιον νὰρχεται μαζὺ μὲ τὸν ὑποκόμητι Σιάλμ καὶ νὰ τὸν παύουν νὰ μὲ ἀφάει πάλι ὁ Λεώνης, εἶπα μὲσα μου, κι' ἐγὼ μοῦ μίσησα τὰ μάτια μου.

—Χάθηκε πάλι ὁ Λεώνης, εἶπα μὲσα μου, κι' ἐγὼ μοῦ μίσησα τὰ μάτια μου.

Τὸ βράδυ ἐκείνο, ὁ Λεώνης ξαναγύρισε πολὺ ἀργά. Εἶπε ὅτι ἀποκαίρετοῦσε τοὺς δύο φίλους του κάτω στὴν πόρτα, ὡς νὰ κοῦσα νὰ τοὺς λή:

—Ἀλλὰ κυττάτε καλά νὰ τῆς πῆτε ὅτι εἶμαι τρελλός καὶ ὁλόκληρος δὲν θὰ τὸ δεχθῇ ποτέ αὐτὸ τὸ πράγμα...

Ὅταν μπῆκε μέσα, δὲν τόλμησα νὰ τὸν ζητήσω ἐξηγήσεως σχετικές, ἀλλὰ τοῦ σερβίρισα τὸ λιτό του δείπνο. Ἐκείνος δὲν τὸ ἄγγιξε καὶ κάθισε πλάι στὸ τζάκι, ἀνακαλύπτων τὴ φωτιά μ' ἕνα τρόπο μηχανικό. Ἐπειτα ζήτησε ἀδέρφ' ἐμένα μὲ τὸν φωνῆς, ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψω: Καὶ τώρα ἐσύ μπορεῖς νὰ παραγγεῖλεις νὰ μοῦ φτιάξουν ἄλλα, μὰ δὲν θέλεις». Κατάντησε νὰ μοῦ λέει τόσο συχνὰ ὅτι μπορούσα νὰ τὸν σώσω ἀπὸ τὴ φτώχεια κι' ὅτι δὲν τὸ ἔκανα αὐτὸ ἀπὸ ἐγωισμό, ὡστε στὸ τέλος ἀρχισα νὰ τὸν θεωρῶ γιὰ τρελλό κι' ἔπαψα τις προσπάθειές μου νὰ τὸν κάνω νὰ λογικευθῇ. Ὅσακις αὐτὸς μίλούσε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, ἐγὼ σάπαινα καὶ τοῦ ἔκρυβα τὰ δάκρυα, τὰ ὁποία δὲν γρησέμεαν σὲ τίποτε, γιατί τὸν ἐρέθιζαν περισσότερο. Τότε ἐκείνος ἔπαιρνε τὴ σιωπὴ μου γιὰ ἀδιαφορία καὶ συχνὰ σήκωνε τὸ χέρι του καὶ μὲ χτυποῦσε μὲ δύναμη. Μιά φορά μάλιστα θὰ μὲ σκότωνε, ἂν δὲν ἔτρεχαν οἱ γείτονες νὰ μὲ βοηθήσουν.

Μὲ κύτταζε ἄγρια, ὡς νὰ ἔτρεφε ἕνα κρυφὸ μίσος ἐναντίον μου...

Δὲν εἶχα πέντε λεπτά ποὺ πλάγιασα, ὅταν ἀκούσα ἕνα φρόνθορρο. Μοῦ φάνηκε πῶς ὁ Λεώνης ντυνόταν γιὰ νὰ ἔξω. Τὸν φώναξα καὶ τὸν ρώτησα τί ἔκανε.

—Τίποτε, μοῦ ἀποκρίθηκε. Θάρρῳ στὸ δωματίό σου νὰ πῶ... Ἀλλὰ τὸ φῶς τοῦ λυχνοῦ σου μὲ πειράζει στὰ νεύρα καὶ μοῦ φέρνει πονοκέφαλο. Σβῶσε το, σὲ παρακαλῶ, κι' ἔρχομαι.

Ἐξέβυσα πραγματικά τὸ φῶς καὶ τότε τὸν ἀκούσα νὰ μὲ ξαναλεῖ:

—Τὸ ἔσθυσες; Τώρα πλάγιασε κι' ἔρχομαι... Πράγματι, ἦρθε, πλάγιασε πλάι μου κι' ἀρχισε νὰ μὲ δεύει καὶ νὰ μὲ φιλάει...

Ἀλλὰ, ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Θεὸς χωρὶς ἄλλο μὲ φάπασε. Ἐννοῖσα κάποιο αἰσθημα δυσπιστίας κι' ἄπλωσα τὸ χέρι μου πρὸς τὸ πρόσωπό του.

Ὁ Λεώνης τὸν τελευταῖο καιρὸ οὔτε τὰ γένεια του ἔβλεπα οὔτε τὸ μυστάκι του. Καὶ ὅμως τώρα τὸ χέρι μου ἔπαισε ἐπὶ πρόσωπο ἐντελὸς ευρισμένο καὶ λεῖο.

Ἐθγάλα ἀμέσως μίαν κρυσθὴ φρίκης καὶ τὸν ἔσπασα ἐν δυνάμει.

—Τί ἔπαθες; Ἀκούσα τὴ φωνὴ τοῦ Λεώνη, ὅχι ὅμως ἐπ' ἐμένα, ἀλλὰ κάπως μακριά.

—Σύρισε τὸ πρόσωπό σου; τὸν ρώτησα.

—Καθὼς βλέπεις, μοῦ ἀποκρίθηκε.

Ἀλλὰ τότε ἀντελήφθην ὅτι δὲν ἦταν ὁ Λεώνης αὐτὸς ποὺ βρισκόταν στὸ κρεβάτι μου, γιατί, ἐνῶ ὁ Λεώνης μοῦ μίσησε, ἐγὼ ἡ φωνὴ του, ὅπως εἶπα, ἔρχετο ἀπὸ κάποια ἀπόστασι.

Κάποιο ἄλλο στόμα μὲ φιλοῦσε.

Πετᾶχτικα ἀμέσως ἐπάνω μὲ δση δύναμι δίνει στὸν ἄνθρωπο ἡ ἀπελπίσι, ἔτρεξε πρὸς τὸ λυχνο καὶ τὸν ἔσπασα.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΔΑΥΪΔ ΚΟΠΠΕΡΦΙΛΤ ΚΑΙ Ο ΝΤΙΚΕΝΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1346)

συγγραφῆς δὲν ἦταν νὰ διασκεδάσῃ τὸν κόσμο μὲ τὰ μυθιστορήματά του, ἀλλὰ νὰ ἀναμνησθῇ τὴν κοινωνία. Ἀσχεστὴ εἶχε μείνει στὴν Ἀγγλία ἡ περιφημὴ ἐκστρατεία του κατὰ τῶν λεγομένων «Φθιμένων Σχολειῶν». Ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἐθλεπε κανεὶς συχνὰ στὶς ἀγγλικὲς ἐφημερίδες διάφορες ἀγγελίες, φαινομενικῶς αὐθῆς, γιὰ τὴ μορφωσὶ καὶ τὴν οὐραγίαν τῶν παιδιῶν μὲ πολὺ λίγα ἐξοδα.... Αὐτὰ ἦσαν τὰ ἀπᾶσια «Φθιμένα Σχολεία». Κάτω λοιπὸν ἀπὸ αὐτὲς τὶς δελεαστικὲς ἀγγελίες κρυπτοῦσαν ἀληθινὰ ἐγκλήματα. Φτωχὰ ὀρφανὰ, ποὺ νὰ μοῦσαν οἱ ἀγέωχοι κηδεμόνες τους, καθὼς καὶ νόθα παιδιά, ποὺ ἔπαινε νὰ ζοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴ μητέρα τους ἢ τὸν ἀσυλλόγιστο πατέρα τους, ἐστέλλοντο σ' αὐτὰ τὰ ἀπᾶσια φθιμένα σχολεία, ὅπου περνοῦσαν μὲ μαρτυρικὴ ζωὴ ποὺ ἔμοιαζε μὲ φρικτὴ κόλασι! Περίττο εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι αὐτὰ τὰ τραγικὰ παιδιά πέθαναν πολὺ γρήγορα ἀπὸ τὶς κακοὺς καὶ τὰ βασανιστήρια ποὺ ὑφίσταντο ἀπὸ τοὺς ὁμίους - δασκάλους τους. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς τὸ θανάτο τους ἤθελαν οἱ γονεῖς τους ἢ οἱ κηδεμόνες τους, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὰ ἐμπιστευόσαν σ' αὐτὰ τὰ «Φθιμένα Σχολεία»...

Ὁ Κάρλος Ντικένς, μὲ τὸ παρωνύμιον θάρρος του, ἀπεκάλυψε αὐτὰ τὰ φρικτὰ ἐγκλήματα, στὸ βιβλίο του ποὺ εἶχε τίτλο «Νικίλως Νικητῶν» καὶ προέκλεισε τοιοῦτοτρόπως τὴν κατάργησίν τους. Ὁ διάσημος συγγραφεὺς, ποὺ εἶχε δοκιμάσει τὴν πείνα καὶ τὴ φτώχεια, δὲν εἶχε ξεχάσει τί θὰ πῶς καὶ εἶχε γίνῃ ὑπερασπιστὴς καὶ προστάτης τῶν ἀτυχῶν καὶ τραγικῶν παιδιῶν.

E. ΝΤΑΝΕΖΙ

ΟΙΔΗΜΙΟΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1361)

παρ' ὅτι ἡ τελευταία φάσις τῆς ἐρωτικῆς ἱστορίας: τὸ δράμα. Σινενοῦ- ἦρθε λοιπὸν μὲ τοὺς τρεῖς φίλους του καὶ μὲ μέρα ὁ Χάρυ Πράις εἶπε: ἕνα ἀνώνυμο γράμμα ποὺ τοῦ ἀπεκάλυπτε, ὅτι ἡ γυναίκα τοῦ τὸν ἀπαύεισε μὲ τὸν Τζέκυ. Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ πίστεψε. Ἐπειτα ὅμως θεοσάφησε ὅτι δὲν τοῦ ἔλεγε ψέματα. Ναι, ἡ γυναίκα ποὺ εἶχε τόσο πολὺ λατρεύει, τὸν κοροῖδευε. Καὶ τότε κατὰλαβε ὅτι ὁ ἐρωτὸς δὲν ἀναφέρει περισσότερο ἀπὸ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος καὶ ὅτι οἱ σύζυγοι κοροῖδουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιατί δὲν θέλουν νὰ παραδεχθῶν τὴν ἀλήθειαν.

Θὰ φαντασθῇτε ὅτι ὁ Χένρυ θέλησε νὰ ξεκαθαρίσῃ μαζὺ τῶν τοῖς λογαριασμούς του; Ἐ, λοιπὸν κάνετε λάθος. Ὁ ἄτυχος Πράις τὰ ἔβαλε μὲ τὸν ἑαυτὸ του. Ἀνεγνώμισε ὅτι αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία ποὺ τοῦ πῆρε ὁ Τζέκυ τὴ γυναίκα του, γιατί τῆς εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν εὐθὺς ἀνθρώπος, κανόνισε τὴν ὑπόθεσιν... τινάζοντας τὰ μαλλιά του στὸν αἶρα! Ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἔφταγε γι' αὐτὸ τὸ εἰδυλλιο τῆς Μάργκαρετ. Καὶ θεώρησε καλὸ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του.

Μὰ ὁ Σιάθ ἦταν ἀπαρηγόρητος ποὺ εἶχε χάσει τὸ στοχασμὸν γιατί δὲν μπορούσε νὰ μᾶθῃ τὸ μυστικὸ τῆς Μάργκαρετ καὶ γιατί μιλῆχθηκε σὰ μὲν τόσο σπουδαίῃ ὑπόθεσι. Καὶ δὲν σβῆθηκε καθόλου, ὅτι εἶχε χωρὶς δύο ἀνθρώπους ποὺ μὲ μὲρα εἶχαν ἐνδοσε εὐτυχισμένοι τὰ χεῖρά γιὰ νὰ διαδίσουν καλύτερα στὸ ὄρατο τῆς ζωῆς μὴ ξέροντας, ὅτι ὑπᾶρχουν καὶ ἄνθρωποι ποὺ μπορούσαν νὰ ξηλέσουν τὴν εὐτυχία τους.

ΜΑΡΚ ΦΟΡΕΣΤ

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1353)

τῶν Ἀθηνῶν. Τίποτα ἀπ' αὐτὴν δὲν σῶθηκε. Τὰ ἄλλα, τὰ τρία σπῖνα, σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν καὶ τὸ κατάστημα τῆς. Ἐθνικῆς, ποὺ σὺν παλληκάρια δὲν ἄρῃσαν νὰ προχωρήσῃ ἡ φωτιά, φάνταζαν τώρα κατὰ τὰς ἀποστάσεις, χτυπημένα, κατακαμένα, σὺν παράθυρα, στὴ στέγη, ἀπὸ τὴν πυρκαϊά!

Ὁ κάτοικος ἀρχισαν νὰ κουνιλοῦν ἀπὸ τοὺς δρόμους ὅσα πράγματα μπόρεσαν νὰ μετακομίσουν. Τὰ ἄλλα, τὰ βαρεῖα, τὰ εἶχαν ἀφήσει νὰ κοῦν. Καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ μεταφερθέντα ὅμως κάρταν ἀπὸ τὴς φλόγες καὶ τῆς σπῖθες. Κι' ὅσα ἱδὲν κάρταν, τὰ ἐκλεψε ὁ κόσμος!.. Μὲ τὰ ἄλλα κατ' ἔβαν ἀπ' τὰ γύρω τὰ χωριά διάφοροι χωριάτες καὶ τὰ φόνωναν ὅλη νύχτα, κλέβοντας τὰ λίγα πράγματα ποὺ κατόρθωναν νὰ σώσουν οἱ πυροπαθεῖς!...

Πρωτὰκουστο αὐτὸ!...

Θὰ νότνετε πειὰ μεσημέρι, ὅταν θνημήθηκα τὰ χρυσάφια, ποὺ μοῦ δωσε ἡ Νάττα - Σία νὰ τῆς φυλάξω.

—Πάρε, τῆς λέω, Νάττα, τὰ κομμάτια!...

Τὰ βγάξω ἀπὸ τὴν τσέπη μου, καὶ τί νὰ ἴδω;

Ἦσαν ἡ μασέλες τῆς, τὰ ψεύτικα τῆς δόντια!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΜΩΡΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1370)

Ἄλλοτε πάλι παρακολούθησα τὸ θέαμα μὲς πάλης μεταξὺ τοῦ Ρίβου καὶ μὲς ἔχινας. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα σὺς βεβαῖν ὅτι κατανεχαριστήθηκα γιὰ τὴν νίκη τῆς νυφίτσας, μόλις εἶδα τὸ ἀπαίσιο καὶ δηλητηριώδες ἔρπετό νὰ φορᾷ μπροστὰ στὰ πόδια μου.

Φαντάζεται κανεὶς ἡ λύπη μου, ὅταν μὲ μέρα ὁ Ρίβου δὲν φάνηκε τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Οὔτε τὸν εἶδα πειὰ ἀπὸ τότε. Πῶθάνον νὰ ἐπέστρεψε στοὺς δικούς του, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ κι' αὐτὸς μὲ οἰκογένεια.

Ἀπὸ ὅλα τὰ μωρὰ τῆς ζούγκλας ποὺ φιλοξένησα, ἡ μαῖμουδιτσα μου ἦταν ἡ ποὺ διασκεδαστικὴ. Ἦταν τόσο χαϊδάρα καὶ τρυφερή, ὥστε ἱδὲν μπορούσε παρὰ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κανεὶς. Κοιμόταν ὅλη τὴν ἡμέρα σχεδὸν καὶ τὴ νύχτα ἀρχίζε τὰ παιγνίδια τῆς. Ἡ κουνουπιέρα μου ἦταν τὸ πεδὸν τῶν ἀκροβασιῶν τῆς. Ἡ εὐκνησία τῆς ἦταν καταπληκτικὴ. Ἀνεδοκατέβαινε, κρεμόαν ἀπὸ τὴν οὐρὰ τῆς, ἔκανε τοίματες καὶ κατακλυοῦσε ὡς τὸ ἔδαφος, γιὰ ν' ἀναρριχηθῇ πάλι ὡς τὴν κορυφή. Κι' ἐντομεταξὺ, φώναζε ἀκατάπαυστα καὶ τὰ ὀλοστογγυλᾷ μάτια τῆς λαμπακοῦσαν ἀπὸ χαρὰ. Ἡ διασκεδαστικὴ τῆς ἦταν νὰ μὲ ξυπνά. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτό, ὅταν ἔβλεπε ὅτι ὅλα τὰ παιγνίδια τῆς περνοῦσαν ἀπαρητήρητα, ἔπαινε μίαν ἀκρὴ τῆς κουνουπιέρας καὶ τὴν τραντάζε μ' ὅλη τὴ δύναμίν τῆς, σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή περνοῦσε πῶς θὰ τὴν γκρέμιζε ὀλόκληρη. Τότε τὴν μάλλον καὶ τὴν φοβόμην. Ἐκείνη ὅμως δὲν τρομάζε ἀπὸ τὶς ἀπειλές μου, μόνον ξεφώνιζε καὶ χοροστρόφουσε μ' ἐνθουσιασμό, γιατί μὲ εἶχε ξυπνήσει.

Τὴν ἀγαποῦσα πραγματικά τὴ μικρὴ αὐτὴ μαῖμου. Ἦταν πολὺ καθαρή καὶ λεπτοδίατη. Τρεφόταν ἀποκλειστικῶς μὲ μαντάνες, πορτοκάλια καὶ ἄλλα φρούτα. Ὅταν ἔφτασε ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς μου γιὰ τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας, σ' ἕνα ὀρεινὸ μέρος, λυπηθῆκα κατὰκαρδὰ, γιατί δὲν μπορούσα νὰ τὴν πάρω μαζὺ μου. Γιὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν πτηνῶν δὲν ἀντέχει στὰ ψυχρὰ κλίματα κι' ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ τὴν ἀποχωρισθῶ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἀνάφερα, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμη ἐγιναν σύντροφοι τῆς μοναξιάς μου. Δὲν θὰ ξεχάσω τὴν χάρι καὶ τὴν ὁμορφίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν κουταμάρα, ποὺ ἔχουν ἡ ἀνιλόπτες. Τὰ ζῶα αὐτὰ, ἐνῶ ἐξημερώνονται εὐκόλα, ποτέ, ὅσοις, δὲν ἀφροσύνονταν στὸν κἀνὸ τους. Μόλις μεγαλώσουν, μὲ τὴν πρώτη ἐγκαρία, φεύγουν καὶ ἐπιστρέφουν στὰ λαγκάδια.

ROGER COURTNEY

ΟΙ ΠΡΩΤΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Ἀπὸνε σ' ἀναστήσει, μικρὴ μου, ἀπὸνε πάλι

σ' ἀναστήσει μὲ πὺ τραγὴ λαχτάρα ἀπ' τ' ἄλλα βράδια, σὶν μοναξιά τὴν παγερὴ, τὸ γαῖθω, σὶν ὁ γαῖθω, καὶ πὺ πηχτὰ μὲ φαινοῖται τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι.

Ἡ κάμαρά μου ἡ φτωχικὴ μὲ φαίνεται ἕνας τοῖχος καὶ κάποιον βάρος σὺν βροχῆς τὸ στήθος μου πλάκωνει, καὶ φτάνει ἐντὸς μου δυνατὸς ἕνας μεγάλος ἄχος, ποὺ σὺν τὴν θλίψη μου κι' αὐτὸς ὅλο καὶ μεγαλώνει.

Αὐτὴ τὴν ἄκαση βραδιά, θλιμένος σὶν ὁ μόνος καὶ κατερεῖ μὲ πὺ τραγὴ λαχτάρα ἀπ' τ' ἄλλα βράδια τὸ κορμαμένο μου κορμὶ, ποὺ τὸ λυγρὸ ὁ πόνος, νὰ βρῇ γλυκὸ ξεκούρασμα στὰ ἐρωτικά σου χεῖρα.

Κι' εἶσαι, ἀγάπη μου γλυκεῖα, ἡ μὴν συλλογὴ μου, γιατί τὸ ἔξω, δὲ θάρρης μαζὺ μου νὰ κονένης, καὶ τὸ δικό μου τὸ κορμὶ, γλυκεῖα, μικρὴ ξανθὴ μου, μὲ τὸ ἀπαλὸ τὸ χέρι σου ποτέ δὲν θὰ χαλδῆνης.

M. ΚΑΡΑΜΠΙΝΗΣ

ΜΟΡΦΕΣ ΣΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Θλιμμένες φημερίες, κι' ὅχι ἀποτάχαρες, περᾶσαν ἀπὸ πρὸς μου χλῆς τὸ δαλὶ, κορμὰ φιλντισία, ποὺ τὰ τὸρνεσε κάποιον ἀρχαῖο τέχνητι ἢ σμίλη.

Καρνατικές παρθένης λῆς καὶ μοιάζανε μὲ σόφα καὶ ψυχὴ, μαρμαριωμένες, τραγουδιόμενες κόρες, ποὺ τῆς ἔφεραν μέσα στὸ νοῦ, Ὀμήριος Μούσες.

Σὺν Παναγίης μοιάζαν μὲ τὴν θλίψη τους, μὲ αὐτὴν θωρία, θλιμμένα νεῖατα, ποὺ νόμισα πῶς ἦσαν, στὰ μάτια μου, ἀπ' τὴν ἀκάνθη τῆς Γολγοθᾶ τὴ στέρα.

Κι' ἦταν τὸ δαλινὸ δονημένο, κι' ἡ Παναγίης ἦταν κοτὰ μου. Οἱ κρῖνοι δὲν γελούσαν ἐρωτικά καὶ οἱ πόθοι

VICHY

Η ΒΑΣΣΙΛΙΣ ΤΩΝ ΠΗΓΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ **ΗΠΑΤΟΣ** ΚΑΙ ΤΟΥ **ΣΤΟΜΑΧΟΥ**

ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ ΤΗΣ **ΘΡΕΨΕΩΣ** (ΨΑΜΜΙΑΣΙΣ, ΑΡΘΡΙΤΙΣ, ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ)

ΠΗΓΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΓΝΩΣΤΗ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΛΟΥΤΡΩΝ ΤΕΛΕΙΩΣ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΑΙ

ΚΑΖΙΝΑ - ΘΕΑΤΡΑ - ΟΛΑ ΤΑ ΣΠΟΡ

ΠΡΟ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΕΡΑΠΕΙΑΝ: ΤΑ ΥΔΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΪΟΝΤΑ **VICHY-ETAT**

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Μόνον τὸ Κομμωτήριο

“**ΠΟΥΠΕ**,”

σᾶς ἐξασφαλίζει μίαν ἀρίστην
ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ - ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ

ΜΙΖΑΜΠΛΙ

ΣΤΑΥΡΟΣ (Μπερνεβός)

6-ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ-6

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ

ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ

ΒΡΑΒΕΙΑ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ - ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4

Τηλέφ. 21.417

ΚΑΛΟ

ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΛΟΥΤΡΟΥ σκεφθήτε τι
αστείο πού είναι οί καυμένοι οί παχείς! Τού-
ναντιον τι εύκίνητον πού είναι οί λεπτοί. Μην
αναβάλλετε. Κάμετε χρήση

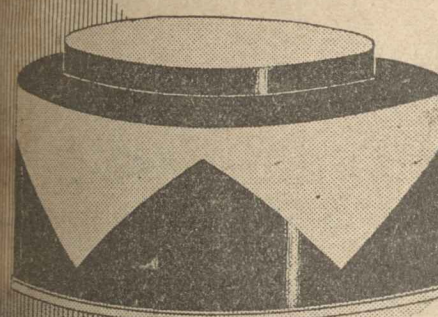
ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

πού το συνιστούν οίλοι οί ιατροί κατά της παχυσα-
χίας. Τό υπερβολικόν πάχος εξαφανίζεται και ό
άνθρωπος γίνεται ελαφρός, εύκίνητος, ευδιάθετος.

Πωλείται εις τὰ Φαρμακεία.

POUDRE NORITA

VALERJ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Β.Γ.ΜΠΡΙΤΑΝΩΦ & ΣΙΑ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 67Α ΑΘΗΝΑΙ

Βάψετε τὰ φορέματά σας
μόνον με τὰς γνήσιās Γερ-
μανικὰς βαφὰς **Arti**

ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ
VANISHING CREAM
ΛΟΣΙΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
SKIN TONIC
ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ
SKIN FOOD

GEORGE
Αναμάρτυρα
προϊόντα του σῦκου
σου χαρίζουν ωμορφιά καὶ υγεία.

ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΚΑΤ/ΜΑΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Ζητήσατε βιβλιογραφίαν δωρεάν
ἀπὸ τὸν ἀρρομδευτήν σας

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5-ΤΗΛ. 20-916

Κάθε κομψή κυρία γιά νά ἔχη ἀρ-
τίαν ἐμφάνισιν πρέπει νά ἔχη ω-
ραῖα χέρια. Ἡ ωραιότης τῶν χειρῶν
ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν περιποίησιν τῶν
ὀνύχων. Ἡ θάλασσα ὅμως, τὸ σπὸρ
τῆς ἐποχῆς, τὰ καταστρέφει καὶ τὰ
ξεβάφει καὶ αὐτά. Αὐτὸ ὅμως δὲν
συμβαίνει με ὅλες τὶς βαφές.

Ο ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18

ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 26-369

ΑΘΗΝΑΙ

με τὸ παγκοσμίου φήμης γνήσιον
ὅμως βερνίκι ὀνύχων

“L’ ECLAT,”

σᾶς ἐξασφαλίζει ἀμετάβλητον ἀπὸ
τὴν θολασσαν λάμπιν καὶ γυαλά-
δα καθὼς καὶ ἀσυναγώνιστον διάρ-
κειαν εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις.

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τὸ κερδίζετε, ἂν βάψετε μόνη
σας ἓνα περσινὸ σας με τὰς ΓΕΡ-
ΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI, αἱ ὁ-
ποῖαι κάθε παλὸ φορέμα τὸ με-
ταβάλλουν σὲ καινούριο. ΔΕΝ ΕΙ-
ΝΕ ΡΕΚΛΑΜΑ. ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙ-
ΚΟΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιά νά πεισθῇ-
τε. Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ
στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπορικά.

Βάψατε τὰ περσινὰ σας φορέ-
ματα με τὰς ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑ-
ΦΑΣ ARTI καὶ θὰ γίνον καινού-
ρια καὶ μοντέρνα. ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΡΕ-
ΚΛΑΜΑ. ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ-
ΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιά νά πεισθῇ-
τε. Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ
Ἐμπορικά.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΔΕΛΤΙΟΝ Ζ' ΒΙΒΛΙΟΥ
“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ”
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Με 4 τοιαῦτα δελτία μπορείτε νά πάρτε ἐκτός τοῦ βι-
βλίου “Δυὸ καρδιές πού ἀγαπήθηκαν” καὶ οἰονδήποτε ἄλ-
λο βιβλίον τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ “Μπουκέτου” τῆς ἐκλογῆς
σας.

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Πόσοι θόγοι:

τούς όποιους ά-
σφαλώς, Κυρία
μου, δά άποφεύ-

γατε εάν ακολουθούσατε την συμβου-
λήν μου. Διά να εξασφαλίσετε την υ-
γείαν καί την ώραιότητα τών όδόντων
σας, χρησιμοποιήτε καθημερινώς την

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ

ΣΜΑΛΤΟΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ

